

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph. D. a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci

žalobce: **Albert Česká republika, s.r.o., IČ 440 12 373**
sídlem Radlická 520/117, 158 00 Praha 5 - Jinonice
zastoupený advokátkou Mgr. Renatou Hrdličkovou Fíkovou
sídlem Medunova 2947/1, 155 00 Praha

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2024, č.j. ČOI 121837/24/O100 ve věci
ochrany spotřebitele

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2024, č.j. ČOI 121837/24/O100 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 9 800 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám advokátky Mgr. Renaty Hrdličkové Fíkové, sídlem Medunova 2947/1, Praha.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou došlou soudu dne 30. 11. 2024 domáhal se žalobce, aby soud vydal rozhodnutí, kterým by zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2024 č. j. ČOI 121837/24/O100, sp.

zn. ČOI 77307/23/4000, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Olomouckého a Moravskoslezského kraje ze dne 16. 7. 2024 č. j. ČOI 82689/24/3100/R 0290/Vit, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. 1, § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, za což mu byla uložena pokuta ve výši 220 000 Kč (snížena na 215 000 Kč) a povinnost nahradit náklady řízení, věc vrácena k dalšímu řízení správnímu orgánu právního stupně. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, zejména v jakém je žalobci vytýkáno porušení § 12a ZOS, čímž měla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 7 písm. 1) ZOS.

Žalobní námitky

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je založeno na nesprávném posouzení § 12a ZOS a je proto nezákonné, a to z následujících důvodů: 1. Žalobce je sankcionován za nesplnění neexistujících povinností. 2. Jednání nemůže být přestupkem, protože nebyla naplněna formální stránka přestupku. 3. Jednání nemůže být přestupkem, protože nebyla naplněna materiální stránka přestupku. 4. I pokud by jednání bylo přestupkem, žalobce by byl odpovědnosti za přestupek zproštěn. 5. I pokud by jednání bylo přestupkem, jedná se o trvající přestupek. 6. I pokud by žalobce nebyl zproštěn odpovědnosti za přestupek, uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. 7. Žalovaný nepřihlédl k průzkumu veřejného mínění, který předložil žalobce. 8. Řízení bylo zatíženo procesními vadami. 9. Rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a je proto nepřezkoumatelné. Jednotlivé body žalobce odůvodnil následovně:

K neexistenci povinností

3. Žalobce byl uznán vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. 1) ZOS, kterého se dopustí prodávající tím, že „informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008“. Žalobce se údajně přestupku dopustil tím, že porušil § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, protože spotřebitele pravdivě neinformoval o nejnižší ceně zlevněných výrobků, za kterou tyto výrobky nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy („Nejnižší cena“). Žalobci je konkrétně vytýkáno to, že procentuální výši slevy nevztahoval primárně, k Nejnižší ceně, ale k ceně, za kterou zboží běžně nabízí k prodeji („Běžná cena“) a že „nepovinný“ údaj o Běžné ceně byl uveden výrazněji než údaj o Nejnižší ceně. Žalobce však nebyl povinen vztahovat procentuální výši slevy primárně k Nejnižší ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný, jelikož takovou povinnost žalobci nestanoví žádný závazný právní předpis.
4. Obdobně, vzhledem k tomu, že žádný závazný právní předpis nestanoví bližší podmínky pro uvedení informace o Nejnižší ceně, zejména velikost písma, žalobce nebyl povinen uvést informace o Nejnižší ceně výrazněji než informace o Běžné ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný. Přestože žalobce neexistenci vytýkaných povinností argumentoval již v Odvolání, žalovaný se k Odvolání žalobce blíže nevyjádřil a pouze zopakoval názor prvostupňového správního orgánu. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné, protože žalobce povinnost dle § 12a ZOS splnil, jak je uvedeno dále.
5. Dle § 12a odst. 1 písm. a) ZOS platí, že: „Informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.“

6. Aniž by to § 12a ZOS (nebo jiný závazný právní předpis) stanovil, žalovaný sám dovozuje, že „je pro naplnění požadavků ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS nutné, nejen aby (i) byla uvedena nejnižší cena, (ii) případně uváděné jiné referenční ceny byly řádně vysvětleny a nebyly uváděny způsobem, který by byl pro spotřebitele matoucí, nebo by snižoval pozornost spotřebitele, pokud jde o nejnižší cenu, ale také aby (iii) případně uváděné procentuální vyjádření slevy bylo odvozeno z nejnižší ceny. Všechna tato pravidla musí být podle žalovaného dodržena, aby bylo vyhověno platné právní úpravě.
7. Jazykový výklad § 12a ZOS je však jednoznačný a výklad žalovaného s ním je v rozporu. Z § 12a ZOS (a to i ve spojení s § 12 ZOS, na který odkazuje žalovaný) je zřejmé, že: U zlevněných výrobků musí být uvedena informace o Nejnižší ceně, což žalobce splnil, jak je patrné přímo z Rozhodnutí. Nemusí být uvedeno procentuální vyjádření slevy vzhledem k Nejnižší ceně, což žalobce přesto uvedl, jak je patrné přímo z Rozhodnutí. Není zakázáno uvádět jiný referenční údaj než Nejnižší cenu a vztahovat k němu procentuální výši slevy, což uznává i žalovaný. Způsob uvedení informace o Nejnižší ceně není blíže upraven, je proto nutné respektovat pouze obecná pravidla poskytování informací spotřebitelům, která žalobce respektoval, což nerozporuje ani žalovaný. Proto je možné vztahovat slevu primárně k jinému referenčnímu údaji než k Nejnižší ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují. Též je možné uvést informace o jiném referenčním údaji výrazněji než informace o Běžné ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují. Pojem „sleva z ceny“, jak je uveden v čl. § 12a ZOS není v žádném závazném předpisu úžeji definován. Proto je slevou dle jazykového výkladu jakákoliv redukce ceny oproti bezprostředně předcházející prodejní ceně, a to i v případě, že cena po slevě je vyšší než Nejnižší cena. Žalobce tak dle pozitivní právní úpravy může jako slevu prezentovat snížení ceny oproti ceně předcházející i v případech, že cena po slevě je vyšší než Nejnižší cena, doplní-li takové sdělení o informaci o Nejnižší ceně a eventuálně procentnímu vyjádření finální ceny vůči Nejnižší ceně.
8. Je jednoznačné, že povinnost dle § 12a ZOS je splněna, pokud je u zlevněného výrobku uvedena též informace o Nejnižší ceně, a to v souladu s obecnými pravidly informování spotřebitelů o cenách. Žalobce tedy povinnosti dle § 12a ZOS splnil už jen tím, že u zlevněného výrobku řádně uvedl informaci o Nejnižší ceně. Jiné povinnosti § 12a ZOS neukládá. Procentuální vyjádření slevy se proto nemusí vztahovat primárně k Nejnižší ceně, ale žalobce je oprávněn vztahovat výši slevy primárně k Běžné ceně. Žalobce naopak není povinen uvést informace související s Nejnižší cenou výrazněji než informace související s Běžnou cenou. Tyto povinnosti žalobci neukládá § 12a ZOS ani žádný jiný závazný právní předpis a ani sám žalovaný na žádný takový předpis neodkazuje.
9. Žalovaný povinnost uvádět procentuální vyjádření slevy primárně z Nejnižší ceny a uvádět informace o Nejnižší ceně určitým způsobem dovozuje z výkladových pokynů ke Směrnici vypracované Evropskou Komisí, konkrétně ze Sdělení komise C/2021/9328 — Pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli. Pokyny však nejsou závazným pramenem práva. To ostatně plyne i z čl. 23 Metodických pokynů pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství České republiky v Evropské unii (schválené usnesením vlády ze dne 12. října 2005 č. 1304, ve znění pozdějších změn), dle kterého: „V implementačních předpisech se zohledňují doporučení nebo jiné právně nezávazné předpisy sekundárního práva, které doplňují nebo vykládají závazné předpisy sekundárního práva implementované do těchto předpisů. Implementace ostatních

doporučení nebo jiných nezávazných předpisů sekundárního práva se ponechává na rozhodnutí gestora.“

10. Pokud tedy nebyly pokyny reflektovány v ustanovení § 12a ZOS, nelze je dle výše uvedených metodických pokynů vlády bez dalšího činit pramenem českého práva. Dále se pokyny vztahují ke Směrnici, u níž samotné je vyloučen přímý účinek ve vztahu k soukromým subjektům včetně žalobce (viz. např. rozsudek SDEU ze dne 26. 2. 1968 ve věci 152/84). I pokyny ale výslovně umožňují uvádět jinou referenční hodnotu než Nejnižší cenu a vztahovat k ní výši poskytnuté slevy. Ani pokyny však blíže neupravují, jakým způsobem by měly být informace o Nejnižší ceně uvedeny – zejména, že by měly být uvedeny určitou velikostí písma nebo výrazněji než informace o jiné referenční hodnotě. Žalovaný neodkázal ani na žádný nezávazný dokument, ze kterého tuto povinnost dovozuje.
11. V souladu s ustálenou judikaturou platí, že nelze vycházet pouze z jazykového (gramatického) výkladu příslušné právní normy, ale je nezbytné objasnit a ujasnit si smysl a účel takové normy (Srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/97, ze dne 17. 12. 1997). Ani na základě teleologického výkladu však nelze dovodit existenci povinností, za jejichž nesplnění je žalobce sankcionován.
12. Sám žalovaný v Rozhodnutí uvádí, že „Požadavkem ust. § 12a odst. 1 ZOS je pouze to, aby při informování o slevě byl spotřebitel též řádně seznámen s nejnižší cenou.“ Obdobně dle důvodové zprávy k novele ZOS platí, že cílem § 12a ZOS: „je posílení transparentnosti při informování spotřebitelů o poskytovaných slevách výrobků a zabránit tak umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.“ Je tedy zřejmé, že účelu § 12a ZOS bude dosaženo bez dalšího i tehdy, pokud prodávající u zlevněných výrobků uvede pouze informaci o Nejnižší ceně. V takovém případě bude spotřebitel „řádně seznámen s nejnižší cenou a bude moci posoudit, zda došlo k „umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.“
13. I z teleologického hlediska proto žalobce veškeré povinnosti dle § 12a ZOS splnil už jen tím, že u zlevněných výrobků řádně uvedl informace o Nejnižší ceně. Nad rámec právních předpisů k Nejnižší ceně vyjádřil i procentuální výši slevy. Spotřebitel tak mohl snadno zjistit, jaká byla Nejnižší cena a jaká je výše slevy vzhledem k Nejnižší ceně. Porovnáním poskytnutých informací o Nejnižší ceně a Běžné ceně mohl spotřebitel zjistit, jestli cena daného výrobku byla uměle navýšena. Žalobcem zvolený způsob cenové komunikace přitom nemůže být klamavý, ani tím, že „spotřebitel se mohl domnívat, že tato jiná referenční cena je nejnižší cenou a mohla tak poskytnutou slevu vnímat jako výhodnější, než ve skutečnosti byla“, jak nesprávně uvádí žalovaný.
14. U každého zlevněného výrobku žalobce uvedl informace o Nejnižší ceně a u těchto informací bylo výslovně uvedeno, že se jedná právě o Nejnižší cenu. Průměrný spotřebitel se tedy nemohl domnívat, že Běžná cena je ve skutečnosti Nejnižší cenou, když Nejnižší cena byla na cenovce jako Nejnižší cena výslovně označena. Je proto zřejmé, že jiná uvedená cena Nejnižší cenou být nemohla, ale muselo se jednat o jinou referenční hodnotu.
15. Spotřebitel ani nepředpokládal, že výrazněji uvedená cena je právě Nejnižší cena. Vzhledem k tomu, že povinnost informovat o Nejnižší ceně byla do právního řádu uvedena s účinností od 6. 1. 2023, nemůže se jednat o zavedenou cenovou komunikaci, na kterou je spotřebitel zvyklý – což ostatně uznává sám žalovaný. Spotřebitel proto nemohl primárně

předpokládat, že výrazněji uvedená cena je Nejnižší cenou, když se jedná o nově zavedenou povinnost.

16. Navíc žádný závazný právní předpis nestanoví, že informace o Nejnižší ceně mají být uvedeny určitým způsobem – zejména určitou velikostí písma nebo jiným způsobem tak, aby byly výraznější než jiná sdělení. Tyto povinnosti bez jakéhokoliv zákonného podkladu nesprávně dovozuje pouze žalovaný, nikoliv spotřebitelé. Zákonodárci přitom nic nebránilo výslovně vymezit bližší požadavky na způsob cenové komunikace, pokud by takové pravidlo zamýšlel zavést (nebo alespoň podrobnější pravidla pro specifikaci písma a jeho velikosti v rámci cenové komunikace svěřit vyhlášce, což se také nestalo). Ani z hlediska systematického výkladu nelze dovodit povinnost uvádět informace o Nejnižší ceně určitým způsobem. Pokud takovou povinnost ZOS ani jiný právní předpis nestanoví, bylo to úmyslem zákonodárce. Jinak by způsob uvedení informací blíže reguloval, jako učinil v řadě jiných případů. Lze dohledat řadu odvětví, ve kterých zákonodárci stanovil bližší požadavky na uvádění určitých informací – například minimální velikost a font písma, barvu textu a podkladu, zarovnání textu a umístění sdělení. Je tomu tak například u tabákových výrobků nebo přímo na evropské úrovni ohledně složení potravin či v oblasti kapitálových trhů, kde evropská úprava stanoví, že upozornění na rizika musí používat takovou velikost písma, která je alespoň stejná jako převážná velikost písma použitá v ostatních poskytnutých informacích.
17. Naopak, v jiných regulovaných odvětvích se zákonodárci rozhodl žádné požadavky na velikost písma sdělovaných informací nestanovit. Například nejsou regulovány ani oblasti hazardu a investic, přestože objektivně jde o odvětví pro běžného spotřebitele významně rizikovější než ceny potravin. Povinně sdělované informace jsou v těchto odvětvích běžně téměř nečitelné. Obdobně u televizních reklam, například na spotřebitelské úvěry, jsou podstatné informace včetně RPSN uvedeny velikostí písma za hranicí čitelnosti. Sdělení je navíc zobrazeno pouze velmi krátkou dobu, za kterou by bylo téměř nemožné přečíst jej celé, i pokud by bylo bezproblémově čitelné. Přesto však vyhovuje požadavkům zákona. Příslušné kontrolní orgány však nepovažují za nutné sankcionovat uvedení povinných informací a varování drobným písmem, přestože ve zmíněných odvětvích existuje nesrovnatelně vyšší finanční riziko pro spotřebitele. Je poté s podivem, že tak činí pouze kontrolní orgán v souvislosti s potravinami, kdy se případně jedná pouze o nepatrný o rozdíl ve výši slevy v řádech jednotek až desítek korun.
18. Jelikož reklamní sdělení obsahující méně výrazné dodatečné informace jsou dlouhodobě zavedenou reklamní komunikací, na kterou je spotřebitel skutečně zvyklý (na rozdíl od uvádění informací o Nejnižší ceně), průměrný spotřebitel očekává, že účelem reklamy je zejména zaujmout stručným sdělením a že bližší informace nebudou uvedeny tak výrazně jako hlavní sdělení. Průměrný spotřebitel je tedy zvyklý na to, že bližší informace budou uvedeny menším písmem než hlavní reklamní sdělení. Ostatně uvedení všech informací stejnou velikostí písma a stejným grafickým způsobem, jak naznačuje žalovaný, by popíralo samotnou podstatu reklamy. Znamenalo by to též to, že žádná z aktuálně inzerovaných reklam ve sdělovacích prostředcích nebude vyhovovat zákonným požadavkům, což je nelogický a neudržitelný závěr.
19. Z výše uvedeného je zřejmé, že pokud žádný právní předpis způsob sdělení informací o Nejnižší ceně ani velikost písma neupravuje, zákonodárci zřejmě nepovažoval za nezbytné do této problematiky jakkoliv zasahovat. Je proto na uvážení žalobce, jakým způsobem

informace o Nejnižší ceně sdělí, přičemž je korigován pouze obecnými požadavky právních předpisů, které však žalobce dodržuje. Ostatně ani žalovaný neuvádí, že by cenová komunikace žalobce byla v rozporu s obecnými pravidly poskytování informací spotřebitelům, ale nesplnění vytýkaných povinností dovozuje pouze z § 12a ZOS.

20. Přestože žalobce již v Odvolání namítal neexistenci povinnosti vztahovat výši slevy k Nejnižší ceně i bližších podmínek sdělení informace o Nejnižší ceně, žalovaný pouze zopakoval argumentaci prvostupňového orgánu, aniž by se k argumentům žalobce blíže vyjádřil. Žalovaný především neodkázal na žádný závazný právní předpis, který tvrzené povinnosti žalobci ukládá. V tomto ohledu je odůvodnění Rozhodnutí nedostatečné a Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný tak, aniž by jakékoliv ustanovení ZOS či jiného právního předpisu obsahovalo mezeru v zákoně, dotváří právo v rozporu s obecnou zásadou subsidiarity vyplývající z § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, která „podporuje setrvání na jazykovém vyjádření posuzované právní normy namísto pokusů o její dotváření správním orgánem či soudem bez existence relevantního ústavněprávního důvodu převažujícího nad právní jistotou adresáta normy.“ (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 7 Azs 245/2020). Žalovaný tak porušuje ústavně zakotvenou zásadu legální licence uvedenou v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle které platí, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Dále dle čl. 4 odst. 1 Listiny platí, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona, a nikoliv na základě nepodložené úvahy kontrolního orgánu. Zejména s ohledem na výše uvedený jazykový, teleologický a systematický výklad je zřejmé, že žalobcem provedený výklad § 12a ZOS je správný. I pokud by však bylo možné uvažovat o názoru žalovaného jako o další možnosti výkladu § 12a ZOS, je nezbytné upřednostnit výklad žalobce.
21. V oblasti veřejného práva totiž platí zásada, že: „Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip „in dubio pro libertate“ plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny, viz i stanovisko menšiny pléna NSS in usnesení ze dne 29. 4. 2004 č. 215/2004 Sb. NSS). Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem (viz např. nálezy sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20. 11. 2002, Sbírka rozhodnutí, svazek 28, nález č. 143, nebo I. ÚS 557/05 ze dne 24. 7. 2007, Sbírka rozhodnutí, svazek 46, nález č. 116). Pravidlo „in dubio pro libertate“ je vyjadřováno uplatňováním různých maxim ve všech oblastech veřejného práva. Má např. podobu pravidla „in dubio mitius“ (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 666/02) nebo pravidla „in dubio pro reo“ (např. nález sp. zn. IV. ÚS 57/94 ze dne 15. 12. 1994, Sbírka rozhodnutí, svazek 2, nález č. 62).“ Viz nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06.
22. Dle judikatury dále platí, že: „za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze při řešení případu pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno - čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy). Z této maximy pak plyne, že (...) jsou orgány veřejné moci povinny podle čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod. Jinak řečeno, v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji (in dubio mitius).“ Viz nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02.

23. Proto, i pokud by bylo možné připustit správnost výkladu zastávaného žalovaným, dle zásady *in dubio pro libertate* je třeba upřednostnit výklad práva ve prospěch žalobce jako soukromého subjektu. Je proto nezbytné přijmout závěr, že cenová komunikace žalobce byla v souladu s právními předpisy a žalobce proto neporušil žádnou zákonem stanovenou povinnost.
24. Dne 26. 9. 2024 byl vydán Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Landgericht Düsseldorf – Německo). Ve výroku tohoto rozsudku je uvedeno: „Článek 6a odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019 musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku.“ Žalobce je si vědom nyní předkládané interpretace EUSD. Žalobce se v době spáchání zde přičítaných přestupků dle svého nejlepšího vědomí a svědomí řídil platnou a závaznou právní úpravou, jak byla promítnuta do ZOS a postupoval zcela v souladu se zákonem. Porušení pozitivní právní úpravy tedy z jednání žalobce nelze bez dalšího poukazem na výkladové pokyny či později vydaný výše citovaný Rozsudek EUSD dovozovat.

K nenaplnění formální stránky přestupku

25. Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („ZOP“), platí, že: „Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“
26. Dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS platí, že: „Prodávající se dopustí přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008.“
27. Dle komentářové literatury platí, že: „Prvním obecným znakem přestupku je protiprávnost, která znamená, že jednání je v rozporu s právem a porušuje povinnost vyplývající ze zákona nebo uloženou na jeho základě (NSS 9 As 36/2007).“
28. Vzhledem k tomu, že žalobce neporušil žádnou povinnost (blíže viz část 1 výše), jeho jednání není v rozporu s právem. Vzhledem k tomu, že jednání žalobce není protiprávní, nemůže se jednat o přestupek, což potvrzuje i komentářová literatura.
29. Dle komentářové literatury platí, že: „Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku a není ani škodlivé pro společnost. (...) Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost (NSS 5 As 10/2011).“
30. Jelikož není splněna podmínka protiprávnosti jednání žalobce, není naplněna formální stránka přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. Žalovaným vytýkané jednání žalobce proto nemůže být přestupkem. Z tohoto důvodu je Rozhodnutí nezákonné.

K nenaplnění materiální stránky přestupku

31. I pokud by jednání žalobce naplnilo formální znaky přestupku, s čímž žalobce nesouhlasí blíže viz výše), popsané jednání nemůže být přestupkem též proto, že nesplňuje materiální znak přestupku dle § 5 ZOP, tj. jeho společenskou nebezpečnost.
32. Z nezávislého zákaznického průzkumu jednoznačně vyplývá, že informace související s Nejnižší cenou nejsou pro zákazníky relevantní tak jako informace související s Běžnou cenou. Vzhledem k tomu, že účelem § 12a ZOS je zlepšení informovanosti spotřebitelů a usnadnění posouzení výše slevy, žalovaný nemůže ad absurdum trvat na vztahování slevy primárně k Nejnižší ceně a jejím zvýraznění, když sami spotřebitelé tuto informaci nepovažují za podstatnou, ale naopak preferují informace o Běžné ceně. Žalovaný (i prvostupňový orgán) navíc zatížili řízení vadou tím, že se s průzkumem veřejného mínění předloženým žalobcem nedostatečně vypořádali (blíže viz níže).
33. Žalovaný dále nesprávně uvádí, že žalobce klamal spotřebitele ohledně výše slevy. Toto tvrzení je však zjevně nepravdivé, jelikož spotřebitelé měli k dispozici veškeré informace požadované právními předpisy včetně informace o Nejnižší ceně. Spotřebitelé tedy nemohli být klamáni ohledně výše slevy (blíže viz. výše).
34. Není proto zřejmé, z jakého důvodu by mělo být jednání žalobce pro spotřebitele nebo obecně pro společnost škodlivé, což nezdůvodnil ani žalovaný. S výjimkou nesprávného posouzení klamání spotřebitelů se žalovaný jinak vůbec nezabýval posouzením společenské škodlivosti jednání žalobce. Jinak by musel dospět k závěru, že jelikož je cenová komunikace žalobce pro spotřebitele srozumitelná, nemůže být nebezpečná pro společnost a nemůže se proto jednat o přestupek.
35. O absenci jakékoliv společenské škodlivosti jednání žalobce svědčí též skutečnost, že žalobce neeviduje jediný případ, kdy by se zákazník proti způsobu cenové prezentace výrobků ohradil. Pokud jde o případné podněty spotřebitelů adresované žalovanému, žalobce nemá obsah ani množství těchto podnětů jak ověřit a není mu ani známo, že by takové případné podněty směřovaly k nesrozumitelnosti cenové komunikace. O tom, že by nastavená cenová komunikace nebyla průměrnému spotřebiteli srozumitelná samy o sobě případné jednotlivé podněty adresované žalovanému, nesvědčí.

K případnému zproštění odpovědnosti

36. Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že žalobce přestupek nespáchal, resp. ani nemohl spáchat. Pro případ, že by soud dospěl k opačnému závěru, žalobce dále uvádí, že za přestupek neodpovídá. Dle § 21 odst. 1 ZOP platí, že: „Právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“
37. Žalobce takové úsilí vynaložil, když v době před účinností zákona aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti, účastnil se odborných debat i kulatých stolů a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků. Novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů. Přízpůsobení slevové komunikace novým požadavkům zákona představuje přitom pro žalobce finančně i časově náročný proces. S jeho realizací proto bylo třeba započít ještě v průběhu legislativního procesu, neboť samotná legisvakanční lhůta o délce 30 dnů objektivně nepostačovala.

38. Žalobce se proto včas snažil získat, mimo jiné, od žalovaného ucelené výkladové stanovisko k § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Žalobci však i přes jeho opakovanou snahu byly poskytnuty pouze základní informace, ze kterých nebylo možné dovodit, jak by měl nově zaváděnou povinnost promítnout do stávající cenové komunikace, aby ji žalovaný považoval za souladnou s právními předpisy. Přestože se žalovaný účastnil kulatých stolů a odpovídal na dotazy ohledně výkladu § 12a ZOS, nad rámec obecných informací nebo odkazů na pokyny ke Směrnici, které též neposkytují relevantní odpovědi (blíže viz 1.13 a násl. výše), neposkytl žádné relevantní informace, které by pro žalobce byly jakkoliv užitečné pro nastavení cenové komunikace.
39. Žalobce přesto vynaložil maximální možnou snahu, kterou bylo možné požadovat, aby zajistil vhodné úpravy slevové komunikace řádně a včas. I pokud by byly naplněny formální a materiální stránky přestupky, žalobce by za přestupek neodpovídal, protože jsou dány důvody pro zproštění odpovědnosti.

K trvajícimu přestupku

40. Žalovaný i prvostupňový orgán pochybili, pokud jimi vytýkané jednání žalobce neposoudili jako trvajícím přestupek. Dle § 8 ZOP, se trvajícím přestupkem rozumí mj. takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu.
41. Dle komentářové literatury (Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020. Komentář k § 8. pak): „Trvajícimu deliktu nasvědčuje použití nedokonavého vidu slovesa, například „provozuje“ ... nebo „prodává“ či „vydává“. Také je třeba posoudit povahu a podstatu přestupku, a zejména charakteristiku objektivní stránky přestupku, kdy pro trvajícím přestupek svědčí určitá míra trvalosti...“.
42. Uvedené závěry pak potvrzuje i judikatura, kdy dle Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1338/2007 Sb. NSS): „Provozování linkové osobní dopravy bez licence představuje svoji charakteristikou delikt obdobný trvajícimu trestnému činu. Zahájením provozování dopravy je nastolen protiprávní stav, který trvá po celou dobu, kdy provozovatel nedisponuje licencí. Otázka, zda je provozována linka jediná, či zda je linek více, a doba, po kterou je protiprávní stav udržován (tj. po kterou je doprava provozována) může mít vliv na výši ukládané sankce, nemění však charakteristiku správního deliktu. Tomuto závěru nasvědčuje mj. gramatický výklad § 35 odst. 3 písm. j) zákona o silniční dopravě, kdy užití nedokonavého vidu slovesa „provozuje“ nasvědčuje trvajícimu deliktu.“ Ve stejném rozhodnutí pak soud uvedl: „O trvajícím deliktu má být meritorně rozhodnuto jedním rozhodnutím. V posuzovaných případech správní orgány pouze konstatovaly, že došlo k naplnění skutkové podstaty deliktu provozování linkové osobní dopravy bez licence [§ 35 odst. 3 písm. j) zákona o silniční dopravě]. Nijak se přitom nezabývaly otázkou, resp. z jejich rozhodnutí není zřejmé, že by tak učinily, zda protiprávní jednání zjištěné v rámci kontroly představuje trvajícím delikt spočívající v nastolení a udržování protiprávního stavu, nebo zda se jedná o samostatné skutky. Zodpovězení této otázky je přitom určující pro úvahu, zda byly splněny podmínky pro paralelní vedení čtrnácti správních řízení o čtrnácti skutcích, z nichž každý byl představován provozováním osobní linkové dopravy bez licence na jedné konkrétní lince nebo zda byly splněny podmínky pro vedení pouze jednoho správního řízení, v jehož rámci mělo být zohledněno, že ke (zjištěnému) provozování osobní linkové dopravy bez

licence docházelo celkem na čtrnácti linkách. Z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by charakter předmětného jednání jakkoliv zvážily.“

43. V jiném rozhodnutí Nejvyšší správní soud (ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29) uvedl: „Užití dokonavého vidu jednání (tj. tvar „prodá“, „vydá“ oproti nedokonavému vidu „prodává“, „vydává“) ve skutkové podstatě podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách svědčí o tom, že tento delikt není trvajícím, neboť k jeho spáchání není nezbytné souvislé jednání. Tomuto závěru svědčí i účel ochrany objektu a podstata správního deliktu. Pokud by mělo být trestáno pouze trvání a dlouhodobost tohoto prodeje, fakticky by k postihu ani dojít nemohlo, neboť právě znak trvání by při průběžné spotřebě pohonných hmot a neustálé potřebě jejich obměně a doplňování na čerpací stanici nemohl být naplněn a prokázán.“
44. Tohoto rozdílu si pak musí být vědom i zákonodárce, který dokonavý a nedokonavý vid zcela zřetelně rozlišuje v definicích skutkových podstat jednotlivých přestupků (viz zejména § 24 odst. 7 ZOS). Co se týče porušení § 12a ZOS, uvádí ZOS v § 24 odst. 7 písm. l) následovně: „informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a...“. Používá tedy nedokonavý vid slovesa.
45. Při aplikaci výše uvedených závěrů na případ žalobce pak platí, že: Žalobce po účinnosti novely ZOS zavádějící povinnost dle § 12a zvolil určitou formu cenové komunikace co se týče umístění a velikosti zobrazení Nejnižší ceny a Běžné ceny. Tuto cenovou komunikaci žalobce nastavil a udržoval ve všech svých provozovnách a ohledně veškerého svého sortimentu stejně. Tuto cenovou komunikaci pak nijak neobnovoval ani neměnil. Výše uvedené je pak ostatně mezi stranami nesporné, kdy žalobci není kladeno za vinu, že by u určitých vybraných produktů vedl jinou cenovou komunikaci. Naopak žalovaný sám v Rozhodnutí přiznává, že žalobce se (údajně) dopouští zcela totožných porušení, za které je sankcionován.
46. Obdobně postupovala Česká obchodní inspekce v případě Sapeli, kde uvedení několika tisíc dveří dvou různých typů na trh bez posouzení shody autorizovanou osobou posoudila jako jeden přestupek (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024, č. j. 4 As 128/2022-79). Pokud by Česká obchodní inspekce aplikovala stejný postup na výše posuzovaný případ jako na případ žalobce, mělo by se jednat minimálně o 2 přestupky (z důvodu dvou různých typů dveří).
47. S ohledem na výše uvedené argumenty je pak zřejmé, že bude-li jednání žalobce hodnoceno jako přestupek, musí se jednat o přestupek trvajícím. Jelikož žalovaný ani prvostupňový orgán neposoudili tuto právní otázku správně, jsou dány důvody pro zrušení jejich rozhodnutí.

K nepřiměřené výši pokuty

48. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že jednání žalobce je přestupkem a že žalobce není odpovědnosti za přestupek zproštěn, žalobce dále uvádí, že uložená výše pokuty je vzhledem k výše uvedeným okolnostem nepřiměřeně vysoká.
49. Pokuta je nepřiměřeně vysoká zejména s ohledem na to, že: Je nejednoznačné, zda závazné právní předpisy skutečně ukládají povinnosti, za jejichž nesplnění žalovaný žalobce sankcionuje (blíže viz výše). Cenová komunikace žalobce není způsobilá klamat spotřebitele (blíže viz výše). Žalovaný neposkytl žalobci potřebnou součinnost k přenastavení cenové komunikace s ohledem na nově zavedenou povinnost uvádět informace o Nejnižší ceně

(blíže viz výše). Povinnost uvádět informace o Nejnižší ceně byla do právního řádu zavedena s nepřiměřeně krátkou legisvakancí lhůtou (blíže viz výše).

50. Žalovaný též jako přítěžující okolnost hodnotí to, že údajné porušení § 12a ZOS bylo zjištěno celkem 35 druhů výrobků, odvolatel byl za porušení ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS sankcionován již v minulosti) č.j. ČOI 20999/24/0100/Dvo/Št).
51. S ohledem na centrální nastavení slevové komunikace nelze tyto skutečnosti klást k tíži žalobce. Cenová komunikace žalobce je centrálně nastavena, a je proto zcela totožná na všech prodejnách, což je skutečnost, s níž byl žalovaný opakovaně seznámen v procesních podáních žalobce. Proto i kontrolní zjištění včetně případných nedostatků musejí být stejná napříč celou prodejní sítí. Žalobce však při centrálním nastavování cenové komunikace jednal v dobré víře v to, že postupuje zcela v souladu s právními předpisy. Nemohl přitom předvídat, že žalovaný bude zastávat takto extenzivní výklad ZOS a bez jakéhokoliv podkladu dovozovat dodatečnou povinnost žalobce a sankcionovat její nesplnění.
52. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepřihlédl k uvedeným okolnostem jako k okolnostem polehčujícím a centrální nastavení cenové komunikace nesprávně vyhodnotil jako přítěžující okolnost, žalobce žádá soud, aby nepřiměřeně vysokou pokutu snížil.

K průzkumu veřejného mínění

53. V rozsudku Soudního dvora EU („SDEU“) ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky proti Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung, SDEU připustil, že v případě obtíží s posouzením klamavé povahy jednání podnikatele je vhodné provést průzkum veřejného mínění či znalecký posudek pro účely posouzení toho, jak velká část spotřebitelů vnímá praxi jako nekalou. Tento přístup pak potvrdil i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 28. 7. 2022, č.j. 6 As 186/2021 – 28).
54. Z rozsudku SDEU je pak seznatelných několik situací, v rámci kterých se posuzuje vnímání určitého sdělení ze strany průměrného spotřebitele: První kategorii tvoří sdělení zcela jednoznačná, jejichž posouzení z hlediska klamavosti provede při položení předběžné otázky přímo SDEU, aniž by toto posouzení dále přenechával národním soudům (viz odst. 30 rozsudku). Druhou kategorií pak tvoří případy, kdy SDEU neměl k dispozici kompletní informace, nebo, kde se ze spisu nepodávalo jednoznačné řešení dané otázky. V takovém případě ponechal konečné rozhodnutí SDEU na národních soudech (viz odst. 33 rozsudku). Poslední kategorií pak tvoří posouzení, která nejsou zcela jednoznačná. SDEU tak například uvedl, že jako klamavá může být propagace nižších cen osobních automobilů pouze v případě, kdy bude prokázáno, že značné množství spotřebitelů si vozidlo zakoupili kvůli nižší ceně, ovšem nebyli seznámeni se skutečností, že nižší cena též znamená nižší výbavu vozidla (viz odst. 34). Za těchto okolností SDEU nevylučuje, že ke správnému posouzení bude třeba zadat průzkum veřejného mínění ke zhodnocení, pro kolik procent spotřebitelů byla praxe klamavou (viz odst. 35 a 36 rozsudku).
55. S ohledem na výše uvedené, kdy v posuzovaném případě: Existuje sporný výklad národní právní úpravy, žalovaný se dovolává pokynů Komise, které, jako sekundární právo EU, nebyly řádně implementovány do národního právního řádu, žalobce neviduje jediný případ, kdy by kontrola ze strany žalovaného byla zahájena na podnět spotřebitele, ale kontroly jsou zahajovány z úřední povinnosti, měl žalovaný vzít žalobcem předložený průzkum veřejného mínění v potaz minimálně při úvahách o výši sankce a společenské

nebezpečnosti vytýkaného jednání a dále též při posuzování splnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku.

56. Přitom z tohoto průzkumu plyne, že: se jej účastnilo 798 respondentů, kteří alespoň 1x měsíčně nakupují v prodejnách žalobce (žalobce si není vědom, že by žalovaný obdržel stejné množství podnětů od spotřebitelů); dotazování proběhlo v červnu 2023, tedy již půl roku po účinnosti novely ZOS, kdy mohl být prostor, aby se spotřebitelé s novou úpravou seznámili; pouze 6 % respondentů uvedlo, že cena za posledních 30 dní by rozhodně měla být uvedena u potravin, které jsou v akci. Žalovaný pak průzkum veřejného mínění žádným hodnověrným způsobem nezpochybil, ani neuvedl, proč by neměl být součástí posouzení věci žalovaným. S ohledem na absenci stížností spotřebitelů na cenovou komunikaci žalobce i na skutečnost, že žalovaný kontroly zahajuje z úřední povinnosti, nikoliv na základě podnětů spotřebitelů, má přitom průzkum vysokou vypovídající hodnotu o případné klamavosti cenové komunikace žalobce. Klamavost je totiž třeba posuzovat právě z hlediska spotřebitelů. Pokud pro spotřebitele není cenová komunikace žalobce klamavá, nelze její klamavost dovodit pouze na základě ojedinělého a nepodloženého názoru žalovaného.
57. Jelikož se žalovaný i prvostupňový orgán nedostatečně vypořádali s průzkumem veřejného mínění žalobce, zatížili řízení vadou, která odůvodňuje zrušení jejich rozhodnutí.

K procesním vadám řízení

58. U žalobce byly v roce 2023 a 2024 ze strany různých oblastních inspektorátů provedeny desítky kontrol zaměřujících se na kontrolu dodržování § 12a ZOS. Vzhledem k tomu, že různé místně příslušné inspektoráty koordinovaly svůj postup, prováděly kontroly a zahájily řízení v úzké časové souvislosti, je zřejmé, že ve skutkově totožné věci jsou a nepochybně ještě budou zahajována i jiná přestupková řízení také jinými inspektoráty žalovaného, která budou totožná jako řízení v této věci. Liší se, resp. budou se lišit, pouze tím, že navazují na kontrolní zjištění učiněná v rámci kontroly v jiné provozovně účastníka řízení, která z hlediska místní příslušnosti náleží k projednání jinému inspektorátu správního orgánu.
59. Dle judikatury však platí, že z důvodu zásady procesní ekonomie by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu a pokud spolu úzce souvisejí (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2018, č.j. 2 As 426/2017-62).
60. Přestože žalobce navrhoval spojení všech souvisejících řízení již v Odvolání, žalovaný se k této námitce nevyjádřil ani řízení ke společnému řízení nespojil.
61. Vedení velkého množství řízení o téže věci přitom žalobce i žalovaného administrativně i ekonomicky nadměrně zatěžuje, aniž by vedení společného řízení vylučoval jakýkoliv legitimní důvod. Společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci.
62. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové komunikace napříč působnostmi všech inspektorátů, je dle názoru žalobce procesní vadou, je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníků řízení a zakládá důvod pro zrušení Rozhodnutí.

K nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí

63. Dle judikatury platí, že: „Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nedůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
64. Žalovaný se však s námitkami žalobce uvedenými v Odvolání dostatečně nevypořádal, protože: 9.2.1 Žalovaný neuvedl, z jakého závazného právního předpisu dovozuje povinnost vztahovat výši slevy primárně k Nejnižší ceně a uvádět informace o Nejnižší ceně určitým způsobem (viz odst. 1.19 Odvolání; blíže viz. výše). Protože žalovaný neuvedl žádnou existující povinnost, kterou by žalobce porušil, není zřejmé, na základě čeho dovozuje, že jednání žalobce je protiprávní. Žalovaný se blíže nezabýval společenskou škodlivostí jednání žalobce. Žalovaný se blíže nezabýval okolnostmi zprošťujícími žalobce odpovědnosti za přestupek. Žalovaný se blíže nezabýval polehčujícími okolnostmi při stanovení výše pokuty. Žalovaný se nezabýval spojením souvisejících řízení do společného řízení. S ohledem na výše uvedené je Rozhodnutí nedostatečně odůvodněno. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
65. V závěru žaloby dále žalobce navrhuje, aby soud položil Evropskému soudnímu dvoru předběžné otázky k výkladu §6a směrnice, resp. její novelizace provedenou směrnicí Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů Unie na ochranu spotřebitele, kdy novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, je transpozicí této Směrnice. Žalobce konstatuje, že je si vědom toho, že dne 26. 9. 2024 byl vydán Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Landgericht Düsseldorf – Německo), jehož výrokem bylo stanoveno: „Článek 6a odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019 musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku.“ Výše uvedený výrok EUSD nicméně stále neposkytuje odpovědi na otázky, které jsou přílohou č. 1 žaloby. Zodpovězení těchto otázek má přitom zásadní význam pro předmět této žaloby i pro budoucí praxi v oblasti slevové komunikace.

Stanovisko žalovaného

66. Žalovaný se ve věci vyjádřil podáním ze dne 7. 1. 2025, s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Popsal dosavadní průběh řízení, shrnul žalobní body. Žalovaný se vyjádřil k návrhu žalobce na položení předběžných otázek k výkladu čl. 6a směrnice o cenách Soudnímu dvoru Evropské unie. Citoval závěry z rozsudku ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330/23 Soudní dvůr Evropské unie a sdělil, že uzavřel, že zcela zřejmé, že sleva z ceny zboží musí být odvozena z nejnižší ceny. Jinými slovy o slevu z ceny se může jednat pouze v případě, pokud je prodejní cena nižší než nejnižší cena. Tyto závěry jsou jednoznačné a poskytují odpovědi na nejasnosti ve výkladu dané povinnosti. Žalovaný tedy nepovažuje položení navrhovaných předběžných otázek za potřebné.

67. S tvrzením žalobce, že v napadeném rozhodnutí nebyly vypořádány všechny jeho námitky uplatněné v odvolání, žalovaný nesouhlasí. Poukazuje na to, že správní orgán se nemusí vypořádat jednotlivě s každou vznesenou námitkou, rozhodnutí však musí obsahovat ucelenou argumentaci na podporu závěrů správního orgánu. K této otázce se vyjadřoval Nejvyšší správní např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 8 Afs 42/2013-94: „*V této souvislosti Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost připomíná názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, podle kterého obecné soudy nejsou povinny budovat vlastní závěry na vyvracení všech jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ Obdobně konstatoval i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 8. 2022, č. j. 15 A 140/2019-148: „... *povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Soud shledává vhodným dále upozornit na to, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, a proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, atd.).*“ Citované rozsudky se sice vztahují na odůvodnění soudních rozhodnutí, nicméně jejich závěry je jistě možné aplikovat i na odůvodnění správních rozhodnutí. Dále je třeba podotknout, že nesouhlas žalobce s argumentací správního orgánu neznamena, že by se správní orgán s nějakou námitkou nevypořádal.
68. Žalovaný je přesvědčen o správnosti a zákonnosti svého výkladu ust. § 12a ZOS, jak je popsán v napadeném rozhodnutí. Tento výklad byl navíc potvrzen i Soudním dvorem Evropské unie.
69. Podle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS *informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.*
70. Pokud prodávající informuje spotřebitele o slevě, musí ho seznámit s nejnižší cenou, za kterou výrobek nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Sleva z ceny navíc musí být odvozena z nejnižší ceny. Jedině tak je možné naplnit smysl a účel dané právní úpravy.
71. U výrobku by se tedy měly nacházet informace o aktuální nabídkové ceně, příp. dalších cenách podle cenových předpisů (např. měrné ceně), a dále informace o nejnižší ceně. Jiné cenové informace u výrobků nemusí být uvedeny. Žalovaný je pak toho názoru, že pokud prodávající u výrobků uvádí jakékoli další cenové údaje, neměly by tyto vést k nepřehlednosti sdělovaných informací a neměly by snižovat pozornost spotřebitele, pokud jde o informace, jejichž uvedení je vyžadováno platnými právními předpisy.
72. K tomu lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2022, č. j. 25 Ad 5/2021-32: „*Krajský soud má současně za to, že požadavek § 12 zákona o ochraně*

spotřebitele na jasnou informaci o konečné ceně výrobku nemá za účel zaplavení spotřebitele více informacemi, které by naopak svou mnohostí mohly spotřebitele zmást. Účelem předmětného ustanovení je, aby zákazník měl okamžitou přesnou, správnou a nezavádějící informaci o ceně konkrétního výrobku.“ Stejně tak lze říci, že v souvislosti s informováním spotřebitele o nejnižší ceně podle ust. § 12a ZOS by nemělo docházet k zahlcení cenovky celou řadou dalších údajů, které ve výsledku povedou k tomu, že se spotřebitel bude obtížně orientovat ve vztazích mezi těmito údaji a nebude tak mít jasnou představu o výhodnosti poskytované slevy. Z hlediska plnění ust. § 12a ZOS postačuje uvést nejnižší cenu, uvedení procentuálního vyjádření slevy a jiných referenčních cen je pak iniciativou samotných prodávajících. Při uvádění takových dalších (právními předpisy nevyžadovaných) údajů však nesmí docházet k matení spotřebitele, nesmí být snižována pozornost spotřebitele, pokud jde o informace vyžadované právními předpisy. V opačném případě může být takové jednání vyhodnoceno jako porušení ust. § 12a ZOS, popř. porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik. Žalovaný tak nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že by žalobce spotřebitele informoval v souladu s obecnými pravidly informování spotřebitelů o cenách.

73. Je důležité zmínit, že při informování spotřebitele musí být respektována určitá kvalita poskytovaných informací i způsobu, jakým jsou spotřebiteli informace sdělovány. Žalovaný k tomuto odkazuje na judikaturu týkající se plnění jiné informační povinnosti, a sice povinnosti podle ust. § 9 odst. 1 ZOS ve znění účinném do 5. 1. 2023 (informace o vlastnostech prodáváných výrobků). Jako porušení ust. § 9 odst. 1 ZOS ve znění účinném do 5. 1. 2023 byly posuzovány případy, kdy prodejce ojetých vozidel uváděl stav tachometru, který neodpovídal počtu skutečně ujetých kilometrů, popř. stav tachometru neověřoval, aniž by o tom spotřebitele informoval. Konkrétně lze zmínit rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 9 10 A 184/2014-57 (potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 298/2016-52), ve kterém se uvádí: *„Žalobce byl tedy jako prodávající povinen postupovat v souladu s požadavkem odborné péče, kterou se podle ust. § 2 odst. 1 písm. o) zákona o ochraně spotřebitele rozumí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat, a která odpovídá poctivým obchodním praktikám a obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti. Tento požadavek zahrnuje i ověřování informací, kterých se odvolatel o prodáváných výrobcích dostalo. Prodejce by tedy měl vyvinout maximální úsilí pro ověření údaje na tachometru a s výsledky takového ověřování by měl být spotřebitel zřetelně, srozumitelně a jednoznačně seznámen, a to současně s podáním informace o stavu tachometru. Jedině takovým způsobem lze splnit povinnost danou ust. § 9 odst. 1 ZOS. Pokud tedy prodejce nemá možnost dostatečně ověřit, zda stav tachometru odpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů, musí toto sdělit spotřebiteli současně s uvedením informace o stavu tachometru.“* Nejvyšší správní soud v rozsudku, kterým byl potvrzen výše citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, konstatuje: *„Není totiž pochyb o tom, že počet ujetých kilometrů je podstatným parametrem prodáváného ojetého automobilu. Zdejší soud se charakterem informační povinnosti prodejce zabýval např. v rozsudcích ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015 - 56, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 - 36, anebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 - 36. Dle citovaných rozsudků lze přitom na prodejce ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele klást jen rozumné požadavky, které jsou přiměřené okolnostem daného případu. Stav tachometru je ovšem údajem pouze orientačním a nelze z něj bez dalšího vycházet. Je tedy nutné, aby prodávající zjišťoval skutečnosti, které ve svém souhrnu a vzájemných souvislostech podávají informaci o počtu ujetých kilometrů.“*

74. Obdobným způsobem je třeba nahlížet i na plnění informační povinnosti podle ust. § 12a ZOS. Nelze akceptovat, aby prodávající zahltl spotřebitele cenovými údaji, aby nebylo jasné, co přesně některé z těchto údajů znamenají, a aby byl spotřebitel lákán na slevy odvozené z těchto nejasných cenových informací. Žalobce tento další cenový údaj specifikuje jako „*cenu, za kterou zboží běžně nabízí k prodeji*“ („*Běžná cena*“). Žádný právní předpis nestanovuje, co se rozumí „*běžnou cenou*“, po jak dlouhé období musí určitá cena platit, aby se jednalo o „*běžnou cenu*“ ani jakákoli jiná pravidla pro uvádění takové ceny. Žádná informace o tom, co se rozumí cenou, která je na cenovce přeškrtnutá a ze které je odvozeno procentuální vyjádření slevy, není ani součástí žalobcem používané cenové komunikace (na cenovce se žádné vysvětlení takové ceny nenachází, jak plyne z fotodokumentace, která byla pořízena při kontrolách a je založena ve spisovém materiálu). Takový způsob informování spotřebitele jistě není možné považovat za řádný. Podle platné právní úpravy by měl být spotřebitel informován o nejnižší ceně, aby mohl posoudit výhodnost poskytované slevy. Sleva pak musí být odvozena z nejnižší ceny. Jestliže prodávající na cenovce uvádí i jiné než právními předpisy vyžadované informace, měl by tyto informace vysvětlit a neměl by z nich odvozovat slevu (o slevu se jedná pouze v případě, že prodejní cena je nižší než nejnižší cena).
75. Žalovaný k tomu odkazuje na str. 14 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny příklady výrobků, které byly za žalobcem uváděnou „*běžnou cenu*“ prodávány ve sledovaných obdobích pouze minimum dnů. Deklarovanou „*běžnou cenu*“ tak není možné hodnotit jako „*cenu, za kterou zboží běžně nabízí k prodeji*“. Pokud by v těchto případech měl spotřebitel řádně k dispozici nejnižší cenu a nebyl by lákán na slevu v procentuální výši odvozenou z jiné referenční ceny, mohl by snáze posoudit, zda je pro něj nabídka žalobce v konkrétním okamžiku výhodná, a následně se na základě tohoto posouzení rozhodnout, zda za dané situace výrobek zakoupí, či nikoli. Akceptování žalobcem používaného způsobu informování o slevě by vedlo k popření smyslu a účelu dané právní úpravy.
76. Je třeba zdůraznit, že s ohledem na praxi prodávajících, kteří lákali zákazníky na slevy odvozené z cen, za které se výrobky nikdy nebo téměř nikdy neprodávali, zavedl zákonodárce referenční cenu – nejnižší cenu, se kterou je třeba spotřebitele při informování o slevě vždy seznámit. Nejnižší cena je zákonem přesně vymezená a spotřebitel tak má přesnou představu o tom, o jakou cenu se jedná. Na rozdíl od žalobcem uváděných přeškrtnutých cen, ohledně nichž není jasné, jaká pravidla na jejich určování žalobce (popř. jiní prodávající) aplikuje (neboť o nich spotřebitele žalobce v posuzovaných případech neinformoval). Zavedením přesně vymezené referenční ceny má být předcházeno umělému navyšování cen a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy (srov. pokyny a důvodová zpráva k zákonu č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*novela*“). V případě, že by i nadále bylo akceptováno, aby prodávající odvozovali slevu z nějaké jimi zvolené ceny (běžné ceny nebo jakékoli jiné ceny), která není spotřebiteli dostatečně transparentně vysvětlena, a aby nejnižší cena u výrobku sice byla uvedena, ale naprosto upozaděna oproti této jiné ceně, nemůže dojít k naplnění smyslu a účelu dané právní úpravy. Takové informování spotřebitele nelze považovat za řádné, naplňující požadavky ust. § 12a ZOS. V podrobnostech žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí.
77. Žalovaný si je vědom nezávazností pokynů, jak uvedl i v napadeném rozhodnutí, přesto jsou cenným zdrojem informací (obdobně jako důvodové zprávy k zákonům či odůvodnění

směrnic a nařízení) jak pro správní orgány, tak pro soudy, tak pro samotné adresáty povinností z nich plynoucích či pro širokou veřejnost. Jistě na ně lze odkazovat a vycházet z nich při výkladu právních předpisů. Žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2024, č. j. 31 A 18/2023-336, ve kterém se soud vyjadřoval k použití sdělení Evropské komise Pokyny k výkladu a uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů: *„K tomu soud podotýká, že ačkoliv se jedná o dokument, který není právně závazný, nelze jeho význam opomenout. Výkladový pokyn vydaný Evropskou komisí poskytuje důležité informace o smyslu a účelu právní úpravy z pohledu navrhovatele příslušné právní úpravy, a plní tedy obdobnou úlohu jako důvodová zpráva k návrhu zákona v rámci vnitrostátního legislativního procesu. Přestože tedy nejde o závazný právní předpis, plní důležitou roli, je-li třeba užít teleologického a historického výkladu práva. Pro příkladné užití výkladových pokynů soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52. V tomto rozsudku soud podřídně použil výkladové pokyny, stejně jako to učinil žalovaný v posuzované věci.“*

78. Dále žalovaný nemůže přisvědčit argumentaci žalobce vztahující se k reklamním tvrzením. V tomto případě totiž nebyla posuzována reklamní tvrzení žalobce, ale informace uvedené na cenovkách u výrobků při jejich nabídce spotřebiteli v provozovně. Při nabídce výrobků musí být spotřebitel informován jasně, zřetelně, srozumitelně, pravdivě o všech skutečnostech vyžadovaných právními předpisy. Není možné uvést nějakou informaci nejasně nebo ji následně jiným údajem zpochybnit či vyvrátit. Takové informace pak nelze považovat za řádné. Pokud žalobce uvedl nějakou přeškrtnutou cenu, aniž by zároveň vysvětlil, o jakou cenu se jedná, deklaroval určité procentuální slevy odvozené z této přeškrtnuté ceny, a dále uvedl nejnižší cenu drobným písmem na samém okraji cenovky, nemůže se jednat o informování spotřebitele v souladu s právními předpisy. Je nepochybné, že žalobce porušil ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS.
79. Žalovaný trvá na tom, že posuzované jednání žalobce je protiprávní, tj. formální stránka přestupku podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS byla naplněna.
80. Odkazuje k tomu také na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2024, č. j. 55 A 7/2024-91, ve kterém se uvádí: *„Z pohledu průměrného spotřebitele je klíčové, že informace o slevě má být srozumitelná, transparentní a věrohodná. Právě proto zákon výslovně upravuje povinnost srovnání s nejnižší cenou v posledních 30 dnech. Průměrný spotřebitel nemá detailní přehled o historických cenách a spolehne se na to, co mu prodejce prezentuje. Cílem je, že průměrný spotřebitel pozná, že sleva je reálná, a dokáže na jejím základě rozumně a objektivně posoudit výhodnost nákupu. Jakýkoli postup, kdy by prodejce namísto nejnižší ceny v uplynulých 30 dnech uváděl jinou, vyšší a pro spotřebitele více zavádějící cenu, by byl v rozporu s teleologickým a účelovým smyslem ustanovení a ohrozil by dosažení sledovaných cílů, tj. pravdivé, srozumitelné a objektivní informování spotřebitele o skutečné výhodnosti nabízené slevy.“* Krajský soud v Plzni se v tomto rozsudku podrobně zabývá informacemi, které žalobce na svých cenovkách uvádí, a ve shodě se závěry žalovaného konstatuje: *„Je tedy nezbytné uzavřít, že došlo k porušení § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Uvedené ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést i nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou, a sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena. Cenovka prezentuje „slevu“ z částky 719 Kč na 399 Kč, avšak zároveň je na ní uvedeno, že nejnižší cena v předchozím 30denní období byla 379 Kč, tedy nižší než aktuální „zlevněná“ cena. Spotřebiteli je tak v rozporu se zákonem naznačováno, že dochází k výraznému zlevnění, přestože v nedávné době byl produkt k dispozici za cenu výhodnější než ta, která je nyní označena jako*

akční. Tato diskrepance mezi prezentovanou „slevou“ a skutečnou historicky nejnižší cenou jednoznačně podkopává účel § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tedy zajistit, aby spotřebitel nebyl uváděn v omyl a měl pravdivou referenční cenu. Jelikož zde není sleva prezentována vůči reálně nejnižší ceně z posledních 30 dnů, ale vůči vyšší, uměle zdůrazněné „původní“ ceně, dochází tím k porušení tohoto zákonného požadavku. Jedná se tedy o praktiku porušující zmíněné ustanovení zákona o ochraně spotřebitele.“

81. Pokud jde o naplnění materiální stránky přestupku, žalovaný odkazuje na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí, kde se k této otázce dostatečně vyjádřil. Spotřebitel vybírající si výrobky ke koupi pohledem na cenovky u výrobků specifikovaných ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně zjistil, že se jedná o výrobky, u kterých je poskytována sleva – na cenovkách se nacházel údaj „AKCE“ doplněný přeškrtnutou cenou a procentuálním vyjádřením slevy odvozeným z této ceny. Dále spotřebitel viděl aktuální nabídkovou cenu. Na základě těchto údajů se mohl domnívat, že přeškrtnutá cena je nejnižší cenou a uvedené procento tak vyjadřuje, o kolik je aktuální nabídková cena nižší než nejnižší cena. Teprve při bližším zkoumání cenovky si spotřebitel mohl všimnout údaje o nejnižší ceně a poskytnutými informacemi mohl být zmaten. Ve výsledku mohl poskytovanou slevu vyhodnotit jako výhodnější, než ve skutečnosti byla. Nadto v některých případech se o slevu ve skutečnosti ani nejednalo. Materiální stránka přestupku byla jednoznačně naplněna.
82. Pokud jde o podání spotřebitelů, na která je odkazováno v napadeném rozhodnutí, žalovaný poukazuje na to, že tato podání jsou v napadeném rozhodnutí přímo citována. Jejich obsah je z napadeného rozhodnutí jasně patrný, stejně jako to, že podatelé podnětů považovali ve světle právní úpravy cenovou komunikaci žalobce za nesrozumitelnou. Nelze tedy mít za to, že by spotřebitelům byla cenová komunikace žalobce jasná a byla pro ně srozumitelná, jak tvrdí žalobce. Žalovaný již výše popisuje, jak na spotřebitele (vychází přitom z pohledu tzv. průměrného spotřebitele) působí cenová komunikace žalobce, a opětovně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2024, č. j. 55 A 7/2024-91, ve kterém je vnímání cenovek průměrným spotřebitelem zevrubně popsáno (body 72 až 77 rozsudku), přičemž s tímto hodnocením soudu se žalovaný zcela ztotožňuje.
83. Žalovaný odmítá, že by byly dány důvody pro zproštění žalobce odpovědnosti za daný přestupek, nedošlo k naplnění liberačního důvodu podle ust. § 21 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný v žádném případě nebyl pasivní, pokud jde o poskytování informací o novele a odpovídání dotazů podnikatelů k výkladu ust. § 12a ZOS, a to již v době před nabytím účinnosti novely. Naopak součinnost České obchodní inspekce byla nadstandardní. Zástupci České obchodní inspekce i Ministerstva průmyslu a obchodu se účastnili kulatých stolů se zástupci Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, jehož členem je i žalobce, na kterých rovněž vysvětlovali předmětnou právní úpravu a zodpovídali dotazy členů (písemné vyjádření k návrhu novely bylo Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR zasláno již dne 1. 6. 2022, kulatý stůl proběhl např. dne 14. 10. 2022, tedy cca tři měsíce před nabytím účinnosti novely). Odpovědi na dotazy k výkladu ust. § 12a ZOS poskytoval správní orgán i po nabytí účinnosti novely (dne 15. 2. 2023 proběhl další kulatý stůl se členy Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR, problematika informování o slevách byla též obsahem přednášky zástupce České obchodní inspekce na odborném semináři Unie podnikových právníků konaném dne 23. 2. 2023). Již od počátku bylo deklarováno, že Česká obchodní inspekce bude při výkladu ust. § 12a ZOS vycházet z pokynů, které byly vydány již dne 29. 12. 2021 (srov. str. 18 a 19 napadeného rozhodnutí).

84. Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku žalobce, že v případě přestupku podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS se jednalo o trvající přestupek. Použití nedokonavého vidu slovesa ve vymezení skutkové podstaty přestupku není jediným určujícím kritériem pro posouzení charakteru přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61). Každé z posuzovaných jednání žalobce bylo jednorázovým úkonem spočívajícím v tom, že žalobce v jednotlivých případech specifikovaných ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s ust. § 12a ZOS. Tímto jednorázovým úkonem žalobce vyvolal protiprávní stav, udržování protiprávního stavu však již není vyžadováno. Argumentace žalobce, že v reakci na zavedení povinnosti podle ust. § 12a ZOS zvolil určitou formu cenové komunikace, kterou následně používal vždy při informování spotřebitele o slevě, není důvodem pro to, aby jeho jednání bylo posouzeno jako jeden trvající přestupek. Rozhodující je již vyvolání protiprávního stavu, aniž by bylo za účelem posouzení odpovědnosti za přestupek dále zjišťováno, zda jej žalobce též udržoval.
85. Výši uložené pokuty pak žalovaný považuje za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu, dostatečně splňující represivní i preventivní účinky a odpovídající pokutám ukládaným v obdobných případech. Výměra trestu byla řádně odůvodněna. V podrobnostech žalovaný odkazuje na str. 19 až 21 napadeného rozhodnutí.
86. Pokud jde o žalobcem předložený průzkum veřejného mínění, žalovaný se k němu dostatečně vyjádřil, a to na str. 12, 13, 16 a 17 napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce při informování spotřebitelů o slevě zdůrazňoval jinou referenční cenu, kterou navíc ani nevysvětlil a z níž odvozoval procentuální vyjádření slevy, a naopak zcela upozadil zákonem vyžadovanou informaci o nejnižší ceně. Je proto zcela zřejmé, že pozornost spotřebitelů při pohledu na cenovky posuzované v tomto případě upoutá přeškrtnutá cena (žalobcem nazývaná jako běžná cena) a procentuální údaj a s těmito údaji bude porovnávat aktuální nabídkovou cenu a výhodnost poskytované slevy. Spotřebitelé proto v průzkumu provedeném žalobcem jako nejdůležitější informace označili ty, které žalobce upřednostňoval na cenovce. Spotřebitelé nepředpokládají, že by prodávající informace, jejichž uvedení vyžadují právními předpisy, uváděli skrytě, přehlédnutelně. Naopak vycházejí z toho, že prodávající postupují v souladu s požadavky odborné péče a řádně plní své povinnosti. Podle rozhodné právní úpravy měla být výhodnost poskytované slevy porovnáвана s nejnižší cenou. Tuto žalobce uváděl pouze drobným písmem při spodním okraji cenovky jako nějaký naprosto nepodstatný, doplňkový údaj. Spotřebitelé si této informace vůbec nemuseli všimnout. Pokud si ji všimli, mohli být poskytovanými informacemi zmateni, neboť nejprve posuzovali výhodnost slevy z přeškrtnuté ceny a procentuálního vyjádření slevy.
87. Už samo vyjádření žalobce v odvolání, že: *„Co se týče vizuálního způsobu sdělování informací o cenách spotřebiteli (např. velikost písma), předně je nutné zmínit, že dominantní a tučně psaná cenová komunikace je historicky zavedenou komunikační praktikou napříč trhem již několik desítek let, a je tedy vysoce nepravděpodobné, že by tato komunikace byla způsobila narušit ekonomické chování spotřebitele, který je na tuto komunikaci (sdělování předchozí běžné ceny mimo slevové akce) zvyklý od svých dětských let, přijímá jí a denně jí své ekonomické chování přizpůsobuje dle svých potřeb,“* svědčí o tom, že žalobce nedostatečně přizpůsobil používané cenovky nové právní úpravě, neboť i nadále vedl spotřebitele k tomu, aby výhodnost poskytované slevy posuzovali ve vztahu k běžné ceně, nikoli k nejnižší ceně. Zákonodárce však stanovil jako referenční cenu nejnižší cenu. Pokud by bylo v souladu s právními

předpisy posuzovat výhodnost poskytované slevy i nadále primárně z jiných cen než z nejnižší ceny, tato právní úprava by zcela postrádala svůj význam. Spotřebitelé by totiž stále mohli být klamáni a transparentnost při informování spotřebitelů o poskytovaných slevách výrobků by nebyla nijak posílena.

Zjištění ze správního spisu

Řízení předcházející přestupkovému řízení žalobce

88. Přestupkovému řízení předcházely kontroly, a to dne 13. 7. 2023, následně v lednu 2024 (ve dnech 12. 1., 16. 1., 23. 1., 26. 1., 31. 1.) a dne 19. 3. 2024 v provozovnách žalobce prováděné Českou obchodní inspekcí, inspektorátem Olomouckým a Moravskoslezským. Kontrolní zjištění byla popsána vždy v příslušném Protokolu o kontrole. Žalobce proti nim v jednom případě (konkrétně proti zjištěním v protokolu o kontrole ze dne 23. 1. 2024 identifikační kód 402401230041801) podal námitky. Tyto byly po obsahové stránce zaměřeny obdobně jako hlavní žalobní námitka na to, že § 12a odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, byl správním orgánem vyložen rozporně s platnou a účinnou právní úpravou, dále bylo namítáno, že chybí možnost narušit ekonomické chování spotřebitelů, že ČOI neposkytl součinnost soukromoprávním subjektům a že činnosti kontrolované osoby jsou nad rámec zákonných povinností. Tyto námitky byly vždy vyřízeny tak, že byly zamítnuty. Součástí spisu je i pořízená fotodokumentace. Konkrétní kontrolní zjištění po skutkové stránce nabyla žalobcem nijak napadána ani zpochybňována.
89. Součástí spisu je i pořízená fotodokumentace k označení zboží. Např. u dodatku k protokolu ze dne 13. 7. 2023 o kontrole provedené v provozovně žalobce na adrese Masarykova třída 1333, Orlová je připojena fotografie výrobku FERNET STOCK CITRUS 27% 0,5L (nadpis), prodáváný za cenu 149,90 (tento údaj je na ceně nejvýraznější), dále je menším písmem uvedena částka 199,90, která je škrtnutá, vedle ní je uveden v černém poli údaj „-24%“, text je uzavřen textem „AKCE“ – opět o větší velikosti písma. Následuje čárový kód zboží a na jeho úrovni malým písmem text „1 l = 299,80 Kč“. Na nejspodnějším řádku cenovky je malým písmem uveden text: „Nejvýhodnější cena za posl. 30 dní: 139,90 (+8%)“. (pozn. soudu: týká se skutku, který je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pod bodem I bod 1 – první odrážka rozhodnutí).

Přestupkové řízení vedené správním orgánem v prvním stupni

90. Příkazem České obchodní inspekce, inspektorátu Olomouckého a Moravskoslezského č.j. ČOI 61420/24/3100/Vit, sp. zn. ČOI 77307/23/4000 ze dne 17. 5. 2024 byl žalobce uznán vinným přestupky dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, které byly v podrobnostech po skutkové stránce vymezeny ve výroku I v bodech 1 až 7 bod 1, 8, 9 bod 1, dále byl uznán vinným přestupkem dle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS za jednání pod body 7 bod 2 a 9 bod 2; výrokem ad. II mu byla uložena za tyto přestupky dle § 24 odst. 19 písm. e) ZOS ve spojení s ust. § 90, § 46 odst. 1 a 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky úhrnná pokuta ve výši 220 000 Kč, kterou byl žalobce zavázán zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do DS dne 20. 5. 2024. *Toto rozhodnutí bylo zrušeno odporem žalobce ze dne 21. 5. 2024 ve znění doplnění ze dne 10. 6. 2024, v němž žalobce namítal (obdobně jako v žalobě) nesprávné právní posouzení, dále pak, že jednání není přestupkem, neboť není dána jeho materiální stránka, namítal dále krátkost legisvakanní lhůty a nejasný výklad, namítal, že jde o trvající přestupek. Řízení je dále zatíženo procesními vadami spočívající v nespojení jiných přestupkových řízení (kdy identifikoval 9 příkazů, které již*

byly vydány), v nichž jsou postihována stejná porušení stejné povinnosti, liší se pouze tím, že navazují na kontrolní zjištění učiněná v rámci kontroly v jiné provozovně účastníka řízení, která však z hlediska místní příslušnosti spadá do obvodu stejného správního orgánu; navrhol spojení všech řízení do společného, odkazoval na obsah žádosti o spojení ze dne 10. 8. 2023, které nebylo vyhověno.

91. *Přípisem ze dne 28. 6. 2024 adresovaným žalobci Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát* reagovala na žádost žalobce o delegaci, resp. o atrakci dle § 131 odst. 2 písm. b), resp. § 131 odst. 1 písm. c) s.ř. Správní orgán odkázal na to, že podle § 131 odst. 6 správního řádu by ke změnám příslušnosti mělo docházet jen v odůvodněných případech. Odkazoval na skutečnost, že podle § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu může nadřízený správní orgán mimo jiné na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně ve věci, u níž lze mít důvodně za to, že výrazně ovlivní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízený správní orgánů. Jde o atrakci nikoliv povinnou, nýbrž možnou, jsou-li splněny stanovené podmínky, a dopadá na řízení s více účastníky. O takovou situaci v daném případě nelze nejde. Ani postup podle § 131 odst. 2 písm. b) s.ř., ve kterém je upraveno pouze fakultativní vedení společného řízení, za situace, kdy nadřízený orgán může na požádání účastníka usnesením pověřit k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný nadřízený správní orgán ve svém správním obvodu za účelem spojení jednotlivých řízení ve společné řízení podle ustanovení § 140 správního řádu, aby byla zajištěna potřebná věcná shoda nebo návaznost rozhodnutí, nelze v dané věci použít. Uvedl, že převážná část řízení, které identifikoval žalobce, je již pravomocně skončená a tedy změna příslušnosti, resp. vedení společného řízení již není možné. Pokud jde o věcnou shodu, pak shodný přístup k posouzení splnění této povinnosti různými inspektoráty je zajištěn metodickou činností ústředního inspektorátu vůči jednotlivým inspektorátům. Rozhodnutí jednotlivých inspektorátů v této věci pak na sebe nijak nenavazují, účel delegace spočívající v zajištění návaznosti rozhodnutí tak nebyl v tomto případě naplněn. Poukazuje-li obviněná v žádosti na velké množství kontrol inspektorátů týkajících se skutkově totožné věci, pak k tomu ústřední inspektorát poznamenává, že tato okolnost naopak odůvodňuje to, aby řízení ve věci velkého množství kontrol vedl pouze místně příslušný inspektorát a kontrolní zjištění tak byla co nejrychleji projednána a uzavřena a nedocházelo ke zbytečným průtahům řízení způsobeným dalšími zjištěními jinými inspektoráty. V kontrolní praxi ČOI je zcela běžné, že více inspektorátů kontroluje dodržování stejných povinností v provozovnách téhož prodávajícího umístěných v jejich územním obvodu a tyto inspektoráty následně vedou přestupkové řízení ve věcech ve věci případně zjištěných pochybení, tedy aniž by docházelo k delegaci ve smyslu ustanovení § 131 odst. 2 písm. b) ZOS. Z uvedených důvodů žádosti žalobce tedy nebylo vyhověno. Rovněž byl připojen rozbor rozsudků k zásadě absorpce a k případné nepoužitelnosti závěrů vyjádřených v rozhodnutí NSS č.j. 2 As 426/2017- 62 ze dne 12. 4. 2018, kdy mimojiné konstatuje, že se v daném případě nejedná o koordinovanou akci inspektorátů ČOI, jde o průběžnou kontrolní činnost jednotlivých inspektorátů, která nebyla koordinována, nic nenasvědčuje tomu, že by inspektoráty o existenci dalších řízení o přestupcích obviněné vedených dalšími inspektoráty věděly.

Rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni

92. *Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Olomouckého a Moravskoslezského č. j. ČOI 87689/24/3100/R 0290/Vit, sp. zn. ČOI 77307/23/4000 ze dne 16. 7. 2024* byl žalobce uznán vinným přestupky dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, které byly v podrobnostech po

skutkové stránce vymezeny ve výroku I v bodech 1 až 7 bod 1, 8, 9 bod 1, dále byl uznán vinným přestupkem dle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS za jednání pod body 7 bod 2 a 9 bod 2; výrokem ad. II mu byla uložena za tyto přestupky dle § 24 odst. 19 písm. e) ZOS ve spojení s ust. § 90, § 46 odst. 1 a 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky úhrnná pokuta ve výši 220 000 Kč, kterou byl žalobce zavázán zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do DS jeho zástupce dne 16. 7. 2024.

93. Skutek byl ve všech případech vymezen datem, kdy bylo protiprávní jednání zjištěno, identifikací provozovny žalobce, ve které bylo zjištěno, popisem konkrétního zboží, kterého se přestupek týkal, a popisem cenových údajů a údajů o poskytnuté slevě; příkladmo soud pro ilustraci za všechny zde uvedené případy uvádí citaci z bodu I bodu 1 – první odrážka rozhodnutí včetně návětí (jde o zboží, u něhož soud popsal cenovku z pořízené fotodokumentace – viz. shora):
94. „I. Obviněná, společnost *Albert Česká republika, s.r.o., sídlem Radlická 520/117, 158 00 Praha 5, IČO: 440 12 373, se uznává vinnou z porušení právních povinností, kterých se v postavení prodávajícího dopustila tím, že:*
- 1) dne 13. 07. 2023 na své provozovně *Albert Supermarket 683 - Orlová, na adrese Masarykova třída 1333, 435 14, Orlová, informaci o slevě z ceny poskytovala v rozporu s ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, neboť:*
- u výrobku *Fernet Stock Citrus, 27%, 0,5l, č. výrobku č. 27105160, který byl v době kontroly v rámci slevové akce od 12. 7. 2023 nabízen a prodáván za aktuální cenu 149,90 Kč, deklarovala slevu – 24 % z původní „referenční“ ceny 199 Kč, ačkoli z předložené cenové evidence vyplynulo, že nejnižší cena výrobku, za kterou jej prodávající v době 30 dnů před poskytnutím slevy nabízel a prodával, činila 139,90 Kč (od 14. 06. do 20. 06. 2023,... “.*
95. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že v rámci uvedených kontrol bylo po kontrolované osobě požadováno předložení cenové evidence, z níž vyplývá vývoj cen namátkově vybraných výrobků za období 30 dnů před poskytnutím uvedených slev. Na základě předložené cenové evidence bylo u některých z kontrolovaných výrobků zjištěno, že informace o slevě z ceny výrobku je v rozporu s ust. § 12a písm. a) ZOS, čímž se žalobce dopustil přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. Konkrétně bylo zjištěno, že sleva u těchto výrobků byla poskytována z ceny, která byla odlišná od nejnižší ceny výrobku v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Současně bylo zjištěno, že u dotčených výrobků docházelo před poskytnutím slevy k navýšení cen, přičemž následná sleva byla odečtena z takto navýšené ceny, a nikoliv z nejnižší ceny výrobku, za kterou je prodávající nabízela a prodávala v době 30 dnů před poskytnutím slevy.
96. Celkem bylo porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS konstatováno u 35 z celkového počtu 63 kontrolovaných výrobků, což představuje cca 56% kontrolovaných výrobků. Jednotlivé výrobky, u nichž bylo porušení informační povinnosti dle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS při jednotlivých kontrolách konstatováno, jsou blíže specifikovány ve výroku tohoto příkazu.
97. K námitkám formulovaným v odporu žalobce správní orgán podrobně rozepsal výklad aplikovaného ustanovení, tj. konkrétně § 12a odst. 1 písm. a) ZOS na str. 12-21, vypořádal se s námitkou posouzení vytýkaného jednání jako trvajících přestupků na straně 21 – 22, na straně 22-23 se pak vypořádal i s námitkou, že není naplněn materiální znak přestupku. K vytýkané procesní vadě – tedy nevedení společného řízení – správní orgán odkázal na

přípisy ze dne 25. 8. 2023 a ze dne 28. 6. 2024, kterými nebylo žádosti žalobce vyhověno. Na straně 24-25 se vypořádal s námitkou krátké legisvakanční lhůty i nejasného výkladu, na straně 25 rozhodnutí se vyjádřil k aplikaci § 21 odst. 1 ZOP. Shrnutí, že provedenými kontrolami a následným správním řízením bylo prokázáno, že obviněná ve všech uvedených případech porušila informační povinnost dle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, čímž se dopustila přestupku podle odst. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. Dále bylo v rámci dvou kontrol prokázáno porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik ve smyslu ust. § 4 odst. 4 ZOS v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 ZOS a ust. § 5 odst. 2 písm. d) ZOS, čímž se obviněná dopustila přestupku podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) ZOS. K předmětnému porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik, vyjma jako k alternativě porušení povinnosti dle ust. § 12a ZOS, se obviněná v rámci podaného odporu nevyjádřila.

Druh a výše správního trestu

98. K argumentaci žalobce správní orgán uvedl, že při rozhodování o výši pokuty ve smyslu ust. § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich přihlédl zejména k povaze a závažnosti přestupků podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS a podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) ZOS, a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
99. Při vyhodnocení povahy a závažnosti uvedených přestupků správní orgán vyhodnotil rovněž význam zákonem chráněného zájmu, který byl v daném případě porušen, resp. ohrožen, stejně jako způsob, míru a okolnosti, za nichž byly přestupky spáchány.
100. Primárním společenským zájmem, který byl v daném případě porušen, je zájem na respektování platného právního řádu a dodržování obecně závazných pravidel chování, stanovených právními předpisy. Na daném úseku státní správy upravuje takové závazné normy chování právě zákon o ochraně spotřebitele, kde je kladen důraz na ochranu práv spotřebitele jakožto slabší smluvní strany, jednající v rámci svých vlastních tržních možností jako protipól osobám, které jednají v rámci své podnikatelské nebo jiné činnosti. ohrožení těch práv a zájmů spotřebitele, které lze označit za zásadní. Cílem ust. § 12a ZOS je především snaha zabránit umělému navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy. Porušení této povinnosti má významný dopad především na důvěru spotřebitele, že je mu skutečně poskytována sleva výrobku, a na jeho ekonomické chování.
101. Co se týče samotné povahy a závažnosti uvedených přestupků, správní orgán uvádí, že jednání obviněné společnosti vyhodnotil jako zvláště závažné, neboť při posouzení závažnosti jednání bylo přihlédnuto k několika přitěžujícím okolnostem. Předně je třeba uvést, že k porušení povinnosti dle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS došlo ze strany obviněné opakovaně. Rozhodnutím Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 13. 02. 2024, č.j. ČOI 20999/24/0100/Dvo/Št, jímž bylo změněno rozhodnutí Inspektorátu Olomouckého a Moravskoslezského se sídlem v Ostravě ze dne 9. 11. 2023, byla za porušení povinností dle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS uložena pokuta 350.000 Kč (sníženo z původních 470 000 Kč).
102. Dále jako přitěžující okolnost vyhodnotil správní orgán skutečnost, že se obviněná v tomto případě dopustila více přestupků. Obviněná se u dvou nabízených výrobků dopustila klamavého konání tím, že u jednoho výrobku deklarovala slevu z ceny, za kterou se však výrobek předtím vůbec neprodával, a v druhém případě deklarovala slevu v rámci probíhající slevové akce, ačkoliv z cenové evidence vyplynulo, že se jedná o slevu dlouhodobou. V obou případech obviněná porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik a tím se

dopustila přestupku podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) ZOS. Tímto jednáním bylo významným způsobem ohroženo rozhodování spotřebitele ohledně případné koupě výrobku. Tento přestupek se přitom stejně jako přestupek podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS řadí mezi přestupky nejprísněji postižitelné, u nichž horní hranice sazby u pokuty činí 5 000 000 Kč.

103. Dále správní orgán jako přítěžující okolnost vyhodnotil skutečnost, že obviněná poskytovala informaci o slevě z ceny v rozporu s ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS u 35 z celkového počtu 63 kontrolovaných výrobků, což představuje cca 56% kontrolovaných výrobků. I přes argumentaci obviněné má správní orgán za to, že rozsah zjištění je dosti značný i s ohledem na fakt, že obviněná byla v minulosti za stejný přestupek pravomocně potrestána a byla si tak nezákonnosti svého jednání vědoma.
104. Jako další přítěžující okolnost vyhodnotil správní orgán skutečnost, že obviněná se přestupků dopouštěla po delší časové období od července 2023 do února 2024. Dále jako přítěžující okolnost vyhodnotil správní orgán skutečnost, že tři z uvedených devíti kontrol byly Českou obchodní inspekcí zahájeny na základě podnětu spotřebitele.
105. Správní orgán dále vyhodnotil jako významnou přítěžující skutečnost vyhodnotil fakt, že obviněná je za porušení povinností dle zákona o ochraně spotřebitele zdejším inspektorátem postihována opakovaně. Krom výše uvedeného rozhodnutí byla obviněná příkazem na místě č. j. 31/0113/24 ze dne 29. 2. 2024 za porušení povinností dle ust. § 9 odst. 1 ZOS a dle ust. § 12 ZOS uložena pokuta 10.000, - Kč, dále příkazem na místě č.j. 31/0429/23 ze dne 11. 7. 2023 byla obviněná za porušení povinností dle ust. § 12 ZOS uložena pokuta 5 000 Kč, dále příkazem na místě č.j. 31/0067/23 ze dne 9. 1. 2023 byla obviněná za porušení povinností dle ust. § 9 odst. 1 ZOS uložena pokuta 10 000 Kč, dále příkazem na místě č.j. 31/0013/22 ze dne 5. 1. 2022 byla obviněná za porušení povinností dle ust. § 12 ZOS uložena pokuta 7 000 Kč, dále příkazem na místě č.j. 31/0369/21 ze dne 26. 8. 2021 byla obviněná za porušení povinností dle ust. § 3 odst. 1 písm. c) ZOS uložena pokuta 10 000 Kč a dále příkazem na místě č.j. 31/0365/21 ze dne 13. 7. 2021 byla obviněná za porušení povinností dle ust. § 9 odst. 1 ZOS uložena pokuta 5 000 Kč.
106. Správní trest, resp. pokuta, byl uložen s využitím absorpční zásady, vyplývající z ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle této zásady se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
107. V daném případě za přestupky podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS a podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) ZOS lze podle ust. § 24 odst. 19 písm. e) ZOS uložit pokutu do výše 5 000 000 Kč. Všechny přestupky jsou tedy stejně trestné a horní hranice sazeb pokut jsou stejné. Jako nejzávažnější byl posouzen přestupek podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, spáchaný dne 12. 1. 2024 na provozovně Albert Supermarket 219 - Olomouc, na adrese Zikova 736/1, 779 00 Olomouc, neboť v daném případě bylo prokázáno porušení povinností dle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS u všech 11 z celkového počtu 11 kontrolovaných výrobků. Ostatní posuzované přestupky byly při úvaze o výši pokuty posouzeny jako přítěžující okolnost.
108. Co se týče namítaného rozporu se zásadou legitimního očekávání, správní orgán k tomuto uvádí, že při stanovení výše pokuty vycházel především z uvedeného předchozího rozhodnutí, kdy byla obviněná uložena pokuta 350.000 Kč, a jednotlivých okolností případu. Uložená pokuta 220 000 Kč tak podle správního orgánu odpovídá tomu, že

kontrolní zjištění byla učiněna v rámci menšího počtu kontrol a současně všem shora uvedeným přitěžujícím okolnostem, které měly na její výši zásadní vliv.

109. Co se týče pokut uložených jinými inspektoráty v obdobných věcech, správní orgán k tomuto uvádí, že výše ukládaných pokut je vždy odvozována od konkrétních okolností případu. Správní orgán v tomto ohledu není povinen zohledňovat rozhodování jiných správních orgánů v obdobných věcech. Pro správní orgán v tomto směru nabývá na významu pouze jeho předchozí rozhodovací praxe, s níž byla obviněná prostřednictvím předchozího rozhodnutí, v daném případě navíc zrevidovaného rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, seznámena. Svoje bližší úvahy, na základě nichž dospěl k výši uložené pokuty, uvádí výše. V tomto směru nelze správnímu orgánu vytknout, že se jeho rozhodnutí odchyluje od zavedené rozhodovací praxe a odporuje legitimnímu očekávání.
110. Dle uvážení správního orgánu je uložená pokuta plně v souladu se zákonem, nese v sobě zejména nezbytný preventivní prvek a svojí výší odpovídá zásadě přiměřenosti i zásadě legitimního očekávání, podle které správní orgán dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
111. Současně je třeba uvést, že vyměřenou pokutu ve výši 220 000 Kč z nejvyššího možného zákonného rozpětí pro uložení sankce (5 000 000 Kč) nelze považovat za nepřiměřeně vysokou, a to i s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů – viz Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 As 9/2008 ze dne 17. 6. 2010 výslovně uvádí: „*aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.*“ Správní orgán konstatuje, že sankce ve výši 220.000 Kč stanovená ve správním řízení je s ohledem na preventivní působení zcela na místě.
112. Rozhodnutí bylo napadeno *odvoláním žalobce v podobě podání ze dne 22. 7. 2024*. Jeho odvolání opětovně spočívalo na námitce nesprávného právního posouzení, dále pak na tom, že, jednání není přestupkem, neboť není dána jeho materiální stránka, řízení je zatíženo procesními vadami, a dále krátkost legisvakancí lhůty a nejasný výklad, nepřiměřenost pokuty, s tím, že přestupek je nutno posoudit jako jediný trvající.

Napadené rozhodnutí

113. Žalovaný o tomto odvolání žalobce rozhodl *rozhodnutím č.j. ČOI 121837/24/O100/Hl, sp. zn. ČOI 77307/23/4000 ze dne 1. 10. 2024* tak, že výrokem ad. I byla změněna formulace výroku ve vztahu k výrobku Ahmad Tea Sweet Strawberries 135 g, dále byl změněn výrok ad. II rozhodnutí vydaného v prvním stupni tak, že úhrnná pokuta činí 215 000 Kč, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do datové schránky jeho zástupce dne 1. 10. 2024.
114. K námitce nesprávného právního posouzení se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 9 až 14, na straně 15 se pak vypořádal s námitkou, že by jednání mělo být dle žalobce posouzeno jako trvající přestupek a s námitkou, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Dále žalovaný odmítl na straně 18 ve čtvrtém odstavci námítky týkající se namítané procesní vady řízení spočívající v tom, že nebylo vedeno společné řízení ve skutkově totožných věcech, které vyplývají ze systémového nastavení slevové komunikace. V této otázce žalovaný plně odkázal na sdělení ze dne 28. 6. 2024. K námitce krátké legisvakancí lhůty a absenci

uceleného výkladového stanoviska ze strany dozorových orgánů žalovaný se žalovaný vyjádřil na straně 18-19 napadeného rozhodnutí.

115. K ukládání správního trestu se žalovaný vyjádřil na straně 19 – 20 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že pokuta byla uložena jako úhrnná, byla použita absorpční zásada ukládání trestů v případě souběhu více přestupků. Podle ust. § 41 odst. 1 zákona o přestupcích *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.* Jako nejzávažnější byl vyhodnocen přestupek podle ust. § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, konkrétně zjištění ze dne 12. 1. 2024 na provozovně Albert Supermarket 219 – Olomouc, na adrese Zikova 736/1, 779 00 Olomouc, neboť v daném případě bylo prokázáno porušení povinnosti podle ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS u všech 11 z celkového počtu 11 kontrolovaných výrobků. Ke spáchání dalších přestupků bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti [ust. § 40 písm. b) zákona o přestupcích].
116. Orgán prvního stupně se zabýval relevantními kritérii pro určení výše trestu danými ust. § 37 a násl. zákona o přestupcích. V podrobnostech odvolací orgán odkazuje na str. 26 až 29 napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán shrnuje a upřesňuje, že jako k přitěžující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že odvolatel byl za porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS sankcionován již v minulosti. K tomu odvolací orgán poznamenává, že rozhodnutí ze dne 13. 2. 2024, č. j. ČOI 20999/24/O100/Dvo/Št, na které orgán prvního stupně v této souvislosti poukazuje, nabylo právní moci dne 15. 2. 2024. Po tomto datu proběhla jen kontrola dne 19. 3. 2024, lze tak konstatovat, že se odvolatel z dříve uložené pokuty nepoučil a nepřijal taková opatření, aby k porušování dané právní povinnosti již nedocházelo. Nebyly tedy dostatečně naplněny preventivní účinky sankce, které mají vést odvolatele i další adresáty dané povinnosti k tomu, aby k jejímu porušování již nedocházelo. V neprospěch odvolatele bylo přihlédnuto také k tomu, že se v minulosti dopustil porušení i jiných povinností vyplývajících ze ZOS.
117. Dále bylo v neprospěch odvolatele hodnoceno množství výrobků, u nichž bylo zjištěno porušení tohoto ustanovení (35 druhů výrobků z 63 kontrolovaných druhů výrobků). Odvolací orgán dodává, že pochybení bylo zjištěno při 9 kontrolách. Nelze souhlasit s odvolatelem, že by tyto skutečnosti měly být hodnoceny jako typické. Počet zjištění, rozsah protiprávního jednání má nepochybně vliv na závažnost přestupku. Pokud jde o centrálně nastavený způsob cenové komunikace, odvolací orgán má za to, že odvolatel sám určuje, u jakých výrobků bude poskytovat slevu z ceny, jaká bude nabídková cena výrobků, jak často se u konkrétního druhu výrobku bude sleva opakovat apod. Takové rozhodnutí by měl činit s ohledem na to, aby byl schopen zajistit dodržování svých povinností ve všech svých provozovnách, u všech druhů výrobků, po celou provozní dobu, vůči všem spotřebitelům. Lze též podotknout, že pochybení nebylo zjištěno u všech druhů kontrolovaných výrobků. K počtu výrobků, u kterých bylo zjištěno porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, lze jistě přihlížet jako k přitěžující či polehčující okolnosti při určování výměry sankce.
118. K podnětům spotřebitelů se odvolací orgán vyjadřoval již výše se závěrem, že za přitěžující okolnost tuto skutečnost nepovažuje. Obdobně nemá za to, že by mělo být v neprospěch odvolatele přihlíženo k tomu, že k protiprávnímu jednání docházelo po delší dobu. Tento aspekt věci je podle názoru odvolacího orgánu již zahrnut v mnohosti zjištění, ke které orgán prvního stupně též přihlédl jako k přitěžující okolnosti. Odvolatel danou povinnost

porušoval i v předcházejícím období, jak je patrné z rozhodnutí ze dne 13. 2. 2024, č. j. ČOI 20999/24/O100/Dvo/Št, kterým mu byla uložena úhrnná pokuta ve výši 350 000 Kč.

119. Co se týče porovnání výše uložené pokuty s pokutami ukládanými v obdobných případech, odvolací orgán předně poznamenává, že odvolatel je v tomto řízení viněn z porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS zjištěného při 9 kontrolách u celkem 35 druhů výrobků a z porušení ust. § 4 odst. 4 ZOS při 2 kontrolách u 2 druhů výrobků [v jednom případě v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 ZOS, ve druhém v návaznosti na ust. § 5 odst. 2 písm. d) ZOS]. Dále odkazuje na již zmiňované rozhodnutí ze dne 13. 2. 2024, č. j. ČOI 20999/24/O100/Dvo/Št, kterým byla uložena úhrnná pokuta ve výši 350 000 Kč pro porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS zjištěné při 21 kontrolách u celkem 142 druhů výrobků; či na rozhodnutí ze dne 8. 9. 2023, č. j. ČOI 112061/23/O100/Hl/Št, kterým byla uložena úhrnná pokuta ve výši 45 000 Kč pro porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS (zjištěno při jedné kontrole u dvou druhů výrobků) a pro porušení ust. § 11 odst. 1 písm. a) ZOS (zjištěno při jedné kontrole u devíti druhů výrobků); nebo též na rozhodnutí ze dne 13. 3. 2024, č. j. ČOI 34769/24/O100/Hl/Št, kterým byla uložena úhrnná pokuta ve výši 265 000 Kč pro porušení ust. § 12a odst. 1 písm. a) ZOS (zjištěné při 11 kontrolách u celkem 92 druhů výrobků), porušení ust. § 3 odst. 1 písm. c) ZOS (zjištěné při jedné kontrole u jednoho výrobku s rozdílem 7,- Kč v neprospěch spotřebitele) a porušení ust. § 16 odst. 1 ZOS (zjištěné při jedné kontrole). Odvolací orgán má za to, že uložená pokuta se neodchyluje v neprospěch odvolatele od pokut ukládaných v obdobných případech. Správní orgán při určování výměry trestu nevybočil ze své rozhodovací praxe. Pokud jde o případy, na které odvolatel odkazuje ve svém odvolání, ani ze srovnání s těmito případy odvolací orgán neshledal, že by pokuta uložená odvolateli představovala porušení zásady dané ust. § 2 odst. 4 správního řádu.
120. S ohledem na to, že odvolací orgán již v neprospěch odvolatele nepřihlíží k tomu, že některé z kontrol byly zahájeny na podnět spotřebitelů a že k protiprávnímu jednání docházelo v době od července 2023 do března 2024, snížil výši uložené pokuty na částku ve výši 215 000 Kč. Pokutu v této výši považuje odvolací orgán za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu a pokutám ukládaným v obdobných případech a za dostatečně splňující represivní i preventivní účinky. K výraznějšímu snížení uložené pokuty nebyly shledány důvody.

Posouzení soudem

121. Soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tedy ke dni 1. 10. 2024 (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy žalovaný ani žalobce se ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřili, proto se má zato, že s tímto postupem souhlasí.
122. Je vhodné uvést, že žalobce nebyl shledán odpovědným pouze z přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, nýbrž i z přestupku podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Žalobce své námitky směřuje pouze proti přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele a v tomto rozsahu se jimi soud zabýval.

123. Soud nejprve posoudil devátý žalobní bodem týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by soud jeho nepřezkoumatelnost shledal, vedlo by to k jeho kasaci. Bylo-li by navíc napadené rozhodnutí vskutku nepřezkoumatelné, nebylo by je ani možno podrobit přezkumu optikou námitek „meritorní“ povahy. Žalobce v této věci namítá nepřezkoumatelnost pro (nedostatečně) nevypořádání všech odvolacích námitek.
124. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006–36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017–38).
125. Soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit, neshledal. Lze konstatovat, že námitky žalobce uplatněné v tomto řízení jsou v zásadě totožné s jeho argumentací, kterou uplatňoval i v předcházejícím řízení podáními adresovanými správním orgánům. Rozhodnutí žalovaného je srozumitelné, vnitřně strukturované a ve sporných otázkách dostatečně a přiléhavě odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které žalobce v přestupkovém řízení vznesl.
126. Je pravdou, že pokud jde o námitku procesní vady spočívající v nespojení věci do společného řízení, pak tato byla vypořádána odkazem na přípis žalovaného ze dne 28. 6. 2024, kterým nebylo žádosti žalobce o spojení věci do společného řízení vyhověno, aniž by byla tato námitka dále v napadeném rozhodnutí (i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) věcně řešena a v tomto rozsahu je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nicméně žádost žalobce byla věcně vyřízena shora citovaným přípisem žalovaného ze dne 28. 6. 2024 (tj. před vydáním rozhodnutí v prvním stupni), které mu bylo doručeno, a žalobce jím byl s důvody nevyhovění jeho žádosti o spojení věci prokazatelně seznámen. Proto soud konstatuje, že v tomto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.

K první námitce, že je žalobce sankcionován za nesplnění neexistujících povinností

127. K první námitce, že je žalobce sankcionován za nesplnění neexistujících povinností, soud konstatuje, že tato není důvodná.
128. Podle § 12a odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále v textu jen „ZOS“) informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.
129. Podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS ve znění účinném do 12. 12. 2024 prodávající se dopustí přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008.

130. Pro posouzení věci je nezbytné vyřešit otázku, zda žalobce splnil či nesplnil povinnost podle shora citovaného ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS.
131. Ustanovení § 12a ZOS bylo do českého právního řádu přijato s účinností od 6. 1. 2023 zákonem č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Bylo přijato v návaznosti na transpozici čl. 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998, o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ve spojení se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů Unie na ochranu spotřebitele.
132. Výkladem citovaného ustanovení se zabýval Krajský soud v Plzni v rozsudku č.j. 55 A 7/2024 – 91 ze dne 15. 11. 2024, soud na této výklad, s nímž se ztotožňuje, odkazuje na něj. K jeho závěrům se soud připojil i ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2025 sp. zn. 25 Ad 5/2024. Pro úplnost soud z prvního z uvedených rozsudků i na tomto místě cituje následující:
133. „Provedená novelizace byla reakcí na běžně se vyskytující jev tzv. falešných slev. Obchodníci často nejprve cenu zvýšili a poté deklarovali slevu na původní úroveň, čímž klamali spotřebitele, nebo uváděli slevy z cen, které v praxi nikdy nebyly uplatňovány či byly uplatňovány jen po extrémně krátkou dobu. Směrnice 2019/2161 a jí zavedený čl. 6a směrnice 98/6/ES reagují na tuto praxi zavedením minimálních standardů transparentnosti, přičemž členské státy musí zajistit, aby spotřebitel měl k dispozici skutečnou, reálnou referenční cenu, z níž je sleva počítána.
134. Gramatické znění § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je poměrně jednoznačné. Prodávající, který oznamuje slevu, musí uvést nejnížší cenu uplatněnou v předchozích 30 dnech. Pojem „nejnížší cena“ je jasný, je to cena, za niž byl výrobek v posledních 30 dnech reálně nabízen a prodáván. Nestačí tedy uvádět jakoukoli cenu, kterou si obchodník zvolí jako „původní“. Zákon předpokládá jasnou historickou referenci cenové hladiny.
135. Pokud se soud zaměří na posouzení cíle a smyslu právní úpravy, má za to, že účelem § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je zaprvé transparentnost. Spotřebitel má jasnou představu o tom, z jaké cenové hladiny byla sleva skutečně poskytnuta. Místo klamání marketingovými triky se spotřebitel dozví, zda je sleva opravdová. Zadruhé, prevence zneužití. Ustanovení zabraňuje obchodníkům zneužívat informační asymetrii, kdy spotřebitel nezná cenovou historii a mohl by být oklamán zdánlivou slevou, jež je však počítána z fiktivního či krátkodobě uměle zvýšeného cenového základu. Zatřetí, důvěra v trh. Dodržování pravidel vytváří důvěru spotřebitelů v trh, což dlouhodobě prospívá férové hospodářské soutěži i reputaci obchodníka.
136. Z teleologického hlediska je tudíž klíčové, aby spotřebitel reálně chápal, kolik mohl dříve za zboží zaplatit a kolik stojí nyní. Jakékoli jednání, které tento cíl maří, například uvedením nerealistické původní ceny nebo její skrývání před zákazníkem, která nebyla nejnížší za posledních 30 dní, přímo popírá účel a smysl dotyčného ustanovení.
137. Ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se nachází v zákoně o ochraně spotřebitele, tedy v předpisu, jehož primárním účelem je posílení postavení spotřebitele jakožto slabší strany smluvního vztahu. V tomto kontextu systémový výklad

posiluje teleologické závěry. Spotřebitel musí být chráněn proti nekalým praktikám, jejichž podstatou je uvádění zavádějících informací o ceně.

138. Ve vazbě na unijní právní úpravu je nutno připomenout, že výklad musí být v souladu s cíli směrnice 2019/2161 a čl. 6a směrnice 98/6/ES. Soudní dvůr Evropské unie ve své judikatuře týkající se ochrany spotřebitele a transparentnosti zdůrazňuje tzv. teleologickou metodu výkladu, kdy důraz leží na dosažení účelu harmonizace spotřebitelského práva – zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele a odstranit klamavé praktiky z vnitřního trhu.
139. Při ochraně spotřebitele se často pracuje s konceptem „*průměrného spotřebitele*“, který je dostatečně pozorný, informovaný a opatrný, avšak stále zranitelný vůči klamavým informacím. Průměrný spotřebitel je kritérium, které se v evropském spotřebitelském právu objevuje dlouhodobě. Pokud zákon stanoví povinnost uvést nejnižší cenu za 30 dní před slevou, je to proto, že průměrný spotřebitel sám nemůže tuto informaci spolehlivě zjistit a je odkázán na serióznost prodejce. Pokud by prodejce neuváděl tuto informaci správně nebo ji skrýval, uvede tak průměrného spotřebitele v omyl a tím ohrozí zájem, který právní předpis chrání.
140. Z pohledu průměrného spotřebitele je klíčové, že informace o slevě má být srozumitelná, transparentní a věrohodná. Právě proto zákon výslovně upravuje povinnost srovnání s nejnižší cenou v posledních 30 dnech. Průměrný spotřebitel nemá detailní přehled o historických cenách a spolehne se na to, co mu prodejce prezentuje. Cílem je, že průměrný spotřebitel pozná, že sleva je reálná, a dokáže na jejím základě rozumně a objektivně posoudit výhodnost nákupu. Jakýkoli postup, kdy by prodejce namísto nejnižší ceny v uplynulých 30 dnech uváděl jinou, vyšší a pro spotřebitele více zavádějící cenu, by byl v rozporu s teleologickým a účelovým smyslem ustanovení a ohrozil by dosažení sledovaných cílů, tj. pravdivé, srozumitelné a objektivní informování spotřebitele o skutečné výhodnosti nabízené slevy.“
141. Jinak řečeno uvedené ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou. Sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena tak, aby spotřebitel dostal srozumitelnou a jasnou informaci.
142. Uvedenému výkladu odpovídají i závěry vyjádřené rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 9. 2024, sp. zn. C-330/23 ve věci *Verbraucherzentrale Baden-Württemberg eV* proti *Aldi Süd Dienstleistungs SE & Co. OHG*, k výkladu ustanovení čl. 6a směrnice 98/6/ES, dle kterého: „*Článek 6a odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. listopadu 2019 musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“ ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku.*“
143. Pokud se žalobce dovolával zásady *In dubio pro libertate*, tj. „je-li k dispozici více výkladů, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva a svobody, pak pro uplatnění tohoto principu soud prostor neshledal, právě s ohledem na jednoznačný výklad citovaného ustanovení prezentovaný shora.
144. Soud má ve shodě s žalovaným zato, že žalobce shora citované ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS porušil.

145. Uvedené soud dovozuje jednak z obsahu protokolů o kontrole a dále pak z pořízené fotodokumentace cenovek, která je rovněž součástí správního spisu a z níž soud příkladmo popsal fotografii cenovky výrobku Fermet Stock Citrus 27% 0,5l. U tohoto výrobku je na cenovce celá řada údajů: označení produktu (nadpis), údaj, že je prodáván za cenu 149,90 (tento údaj je na ceně nejvýraznější), dále je menším písmem uvedena částka 199, která je škrtnutá, vedle ní je uveden v černém poli údaj „-24%“, text je uzavřen textem „AKCE“ – opět o větší velikosti písma. Následuje čárový kód zboží a na jeho úrovni malým písmem text 1 l = 299,80 Kč“. Na nejspodnějším řádku cenovky je malým písmem uveden text: „Nejvýhodnější cena za posl. 30 dní: 139,90 (+8%)“.
146. Z cenovky jasně vyplývá, že jde o zboží, u kterého žalobce deklaruje, že je prodáváno se slevou - 24%, kterou však vztahuje ke „škrtnuté“ ceně. Fakticky se však o zboží ve slevě nejedná, neboť došlo naopak k nárůstu ceny o 8% oproti nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.
147. Tato skutečnost průměrnému spotřebiteli z předmětné cenovky jasně a srozumitelně neplyne. Cenovka uvádí jako „původní“ a přeškrtnutou částku 199 Kč, z níž je deklarována sleva na 149,90 Kč, tj. pokles o 24 %. Nicméně ve spodní části téhož cenového štítku je uvedeno, že nejnižší cena za posledních 30 dnů byla 139,90 Kč, tedy cena nižší než ta, která je nyní aktuálně označena jako cena po „slevě“. To znamená, že oněch 199 Kč nebylo v dotčeném 30 denním období nejnižší skutečně účtovanou cenou, nýbrž cenou vyšší, od které je sleva kalkulována. Spotřebitel je tak uváděn v omyl, jelikož mu je předkládána informace o slevě z částky, která neodráží reálný cenový vývoj v zákonem požadovaném období. V důsledku toho nejsou splněny požadavky § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť tato norma vyžaduje, aby se sleva vztahovala k nejnižší ceně za posledních 30 dnů.
148. Z pohledu průměrného spotřebitele je cenovka vizuálně strukturována tak, aby na první pohled přitáhla pozornost k údajnému cenovému zvýhodnění. Spotřebitel vnímá především základní vizuální prvky. Kromě názvu výrobku vnímá výrazně přeškrtnutou cenu v horní části cenovky, která tradičně znamená původní nebo předchozí cenu. Spotřebitel okamžitě vnímá, že jde o „dražší“ výchozí cenu, z níž je nyní poskytována sleva. Černý obdélník s údajem o procentní slevě jasně informuje o procentuální výši slevy z prezentované původní ceny, to vše je doplněno nápisem „AKCE“. Průměrný spotřebitel tak může usoudit, že jde o výrazné zlevnění oproti původní ceně a že tedy jde o výhodnou koupi. „Dalšími“ údaji o nejvýhodnější ceně za posl. 30 dní, které jsou graficky nevýrazné a až na nejnižším řádku cenovky, se již běžný spotřebitel nezabývá a nehodnotí je.
149. Jiný spotřebitel, který se zabývá studiem cenovek pozorněji, dojde k poslednímu řádku na cenovce, tj. k údaji o nejvýhodnější ceně za posledních 30 dnů, kde nachází v popisovaném případě cenu 139,90 Kč. Tento spotřebitel může být zmaten, neboť stále jsou nad tímto údajem uvedeny údaje o slevové akci a výši slevy, ačkoli aktuální kupní cena výrobku je v tomto případě vyšší ve srovnání s kupní cenou za posledních 30 dnů. Teprve nyní, po hlubším studiu údajů na cenovce, může dojít k závěru, že se fakticky o slevu nejedná, když v tomto případě může aktuálně koupit zboží za cenu, která je vyšší než nejnižší cena za posledních 30 dnů.
150. Soud tak uzavírá, že k porušení ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS žalobcem došlo. Uvedené ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést i nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou a současně

sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena. Pokud žalobce nabízel zboží ve slevě a vztahoval slevu k jiné „běžné“ ceně (na cenovce cena škrtnutá), avšak nejnižší cena za posledních 30 dnů byla nižší nebo totožná s aktuální „zlevněnou“ cenou, naznačoval spotřebiteli, že aktuálně je mu zboží nabízeno za výhodnější nižší cenu, ačkoli v posledních 30 dnech měl spotřebitel možnost zakoupit totéž zboží za cenu minimálně totožnou, případně i nižší. Toto jednání žalobce jde jednoznačně proti smyslu ustanovení § 12a ZOS, tj. aby měl spotřebitel přesné, transparentní a jednoznačné informace o cenách výrobku a aby nebyl uváděn v omyl. Žalobce tím, že nevztáhl slevu z ceny výrobku k nejnižší ceně za posledních 30 dnů, porušil povinnost mu danou v ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS.

151. Soud konstatuje, že souhlasí s žalobcem, že není žádným právním předpisem zakázáno uvádět jiný referenční údaj než nejnižší cenu a vztahovat k němu procentuální výši slevy; rovněž není upraven způsob uvedení informace o nejnižší ceně. Z výše provedeného výkladu však plyne, že smyslem shora citovaného ustanovení není zahrnutí spotřebitele informacemi. Jinak řečeno uvedené ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou. Sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena tak, aby spotřebitel dostal srozumitelnou a jasnou informaci, což nebylo žalobcem ve vytýkaných případech splněno. V tomto kontextu, pokud žalobce namítal, že splnil svou povinnost již tím, že u zlevněného zboží uvedl informaci o nejnižší ceně, nelze s jeho námitkou souhlasit.
152. Žalobce dále namítal, že žalovaný k výkladu ustanovení § 12a ZOS využil Sdělení komise C/2021/9328 – Pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli, ačkoli tyto pokyny nejsou závazným pramenem práva. Soud s touto námitkou žalobce, pokud jde postavení tohoto sdělení jako pramene práva, souhlasí. Nicméně současně konstatuje, že jako výkladový nástroj vnitrostátní úpravy je nepochybně citovaný materiál na místě použit. K tomuto soud poukazuje na závěry vyjádřené například v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 110/2014-5 ze dne 23. 10. 2014, dle kterého: „Podle konstantní judikatury Soudního dvora jsou veškeré orgány členského státu, včetně soudů, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v souladu se zněním a účelem směrnice či jiného právního předpisu Evropské unie, k jejichž implementaci slouží (viz. např. rozsudky Soudního dvora ze dne 10. 4. 1984, *von Colson a Kamann*, 14/83, *Recueil*, s. 1891, bod 26, a ze dne 13. 11. 1990, *Marleasing*, C-106/89, *Recueil*, s. I-4135, bod 8, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007 - 83, *publ. pod č. 1401/2007 Sb. NSS*, a dostupný na www.nssoud.cz).“
153. Na tomto místě soud pouze pro úplnost doplňuje, že problematikou výkladu označeného ustanovení a souvisejícími otázkami se zabýval ve svém rozhodnutí jak správní orgán v prvním stupni, tak i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

K druhé námitce žalobce, že není naplněna formální stránka přestupku.

154. Žalobce dále namítal, že není naplněna formální stránka přestupku. Tvrdil, že vzhledem k tomu, že žalobce neporušil žádnou povinnost, jeho jednání není v rozporu s právem; vzhledem k tomu, že jednání žalobce není protiprávní, nemůže se jednat o přestupek. Ani tato námitka žalobce není důvodná.

155. Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („ZOP“), platí, že: „Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“
156. Dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS: „Prodávající se dopustí přestupku tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008.“
157. K tomuto srov závěry vyjádřené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 1/2008 – 172 ze dne 6. 2. 2008, které jsou použitelné i za současné právní úpravy: „Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že na trestnost přestupků se aplikují obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů (např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. též jako č. 1338/2007 Sb. NSS). Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mj. nutná obrana [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích] a krajní nouze [§ 2 odst. 2 písm. b)] (srov. k tomu též rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2007 č. j. 4 As 22/2007 - 73, www.nssoud.cz).“
158. Jak plyne z předchozího, soud k první námitce žalobce uzavřel, že není důvodná, kdy žalobce tím, že nevztáhl slevu z ceny výrobku k nejnižší ceně za posledních 30 dnů, porušil povinnost mu danou v ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Jeho jednání je protiprávní. Dopustil se přestupku dle shora citovaného ustanovení § 24 odst. 7 písm. l) ZOS ve znění účinném do 12. 12. 2024 (aktuálně shodně v § 25 odst. 5 písm. k) ZOS).
Třetí námitka žalobce, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku.
159. Žalobce dále namítal, že popsané jednání nemůže být přestupkem též proto, že nesplňuje materiální znak přestupku dle § 5 ZOP, tj. jeho společenskou nebezpečnost. Ani tato námitka není důvodná.
160. V tomto směru soud odkazuje na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek č.j. 3 As 32/2018 – 40 ze dne 13. 11. 2019, podle kterého: „... pojmovým znakem jakéhokoli správního deliktu je i existence jeho materiální stránky. Ta je naplněna v případě, kdy jednání vykazuje určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti (srovnej také např. rozsudky tohoto soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, č. 1338/2007 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 AfS 27/2008 - 46, a ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 88/2013 - 28).
161. Zároveň však Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi dovodil, že „[i] přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění“ (viz rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 AfS 14/2011 – 62).“

162. Společenská škodlivost je v této věci dána tím, že žalobce svým protiprávním jednáním porušil společenský zájem chráněný § 12a ZOS, tj. pravdivé, srozumitelné a objektivní informování spotřebitele o skutečné výhodnosti nabízené slevy.
163. Pokud žalobce tvrdil, že z nezávislého zákaznického průzkumu vyplývá, že informace související s nejnižší cenou nejsou pro zákazníky relevantní tak jako informace související s běžnou cenou, pak tato námitka je pouze vyjádřením odlišného právního názoru žalobce k výkladu nového ustanovení ZOS. Není relevantním tvrzením o tom, že by zde byly takové další významné okolnosti, které by vylučovaly, že jednáním žalobce byl ustanovením § 12a odst. 1 písm. a) ZOS porušen nebo ohrožen zákonem chráněný zájem společnosti. Mínění určité skupiny spotřebitelů při jasném výkladu zákona nemůže výklad zákona ovlivnit. Tvrzení, že žalobce neviduje žádný případ, kdy by se zákazník proti způsobu cenové prezentace ohradil, rovněž nic nevypovídá o (ne)naplnění materiální stránky přestupku.

Pro úplnost soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně se s touto námitkou žalobce vypořádal na str. 22-23 svého rozhodnutí; žalovaný se s námitkou historicky zavedené komunikace, na niž jsou spotřebitelé zvyklí vypořádal podrobněji na straně 13 až 15 napadeného rozhodnutí, k tvrzenou absenci materiálního znaku vypořádal na straně 15 napadeného rozhodnutí.

K čtvrté námitce o případném zproštění odpovědnosti

164. Námitka žalobce, že neodpovídá za přestupek, neboť jsou dány důvody pro zproštění odpovědnosti, není důvodná.
165. Podle § 21 odst. 1 ZOP právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
166. K tomuto srov. shrnutí z odborné literatury (Bohadlo, D. a kol: Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Wolters Kluwer, Praha 2018, k § 21): „Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze např. uvést, že „liberační důvody jsou určeny pro aplikaci pouze ve výjimečných případech, jelikož představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti. Představují nástroj, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Pokud tedy existují okolnosti, ve kterých je nutné posuzovat, zda právnická osoba vynaložila veškeré úsilí k zabránění porušení povinnosti, správní orgán se jimi musí skutečně zabývat a ne pouze konstatovat, že podmínky nebyly splněny. Osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, musí ovšem prokázat, že provedla technicky možná opatření způsobilá účinně zabránit porušení zákona. Nelze se spokojit s tvrzením, že vynaložila veškeré úsilí, aby ke správnímu deliktu nedošlo, či s poukazem na to, že technicky možná opatření po ní nebylo možné spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění bylo neekonomické“ (NSS 4 As 123/2014-33). Judikatura dále dovodila, že pokud zákon podmiňuje liberaci „úsilím“, je třeba vyjít z toho, že se jedná o aktivní činnosti k zabránění porušení. Jelikož liberační důvod (vynaložení veškerého úsilí) představuje výjimku ze zásady objektivní odpovědnosti, uplatní se pouze ve výjimečných a opodstatněných případech (KS v Brně 62 A 17/2012-101).“
167. Žalobce se v této námitce dovolával své aktivity před účinností zákona, kdy aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti, účastnil se odborných debat i kulatých stolů, snažil se získat i výkladové stanovisko od žalovaného a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků, to vše za situace,

kdy novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů.

168. Tvrzení žalobce jsou velmi obecná, nekonkrétní a zcela standardní (nikterak výjimečná). Byl to sám žalobce, který se zvolil způsob, jakým bude informovat spotřebitele o slevě a toto své rozhodnutí zapracoval do konkrétní podoby cenovky – informace o ceně výrobku i o slevě ceny, kterou adresoval spotřebitelům. Ve splnění povinnosti dle 12a odst. 1 písm. a) ZOS a řádné formulaci informací mu žádná skutečnost nebránila. Skutečnosti namítané žalobcem nepředstavují ty liberační důvody, které by v tomto případě jako výjimka z pravidla mohly způsobit zproštění odpovědnosti žalobce za přestupek ve světle citované judikatury a citovaného ustanovení. Jinak řečeno: žalobce neprokázal, že by skutečně vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, jak předpokládá shora citované ustanovení § 21 odst. 1 ZOP.

K páté námitce o posouzení vytýkaného jednání jako trvajících přestupku

169. Námitka žalobce, že žalovaný i prvostupňový orgán pochybili, pokud jimi vytýkané jednání žalobce neposoudili jako trvajících přestupek, je rovněž nedůvodná.
170. Podle § 8 ZOP: „*Trvajících přestupek je takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.*“
171. K této námitce po skutkové stránce žalobce uvedl, že: „*Žalobce po účinnosti novely ZOS zavádějící povinnost dle § 12a zvolil určitou formu cenové komunikace co se týče umístění a velikosti zobrazení Nejnižší ceny a Běžné ceny. Tuto cenovou komunikaci žalobce nastavil a udržoval ve všech svých provozovnách a ohledně veškerého svého sortimentu stejně. Tuto cenovou komunikaci pak nijak neobnovoval ani neměnil. Výše uvedené je pak ostatně mezi stranami nesporné, kdy žalobci není kladeno za vinu, že by u určitých vybraných produktů vedl jinou cenovou komunikaci. Naopak žalovaný sám v Rozhodnutí přiznává, že žalobce se (údajně) dopouští zcela totožných porušení, za které je sankcionován.*“
172. Jednání, které žalobce popisuje, nebylo předmětem přestupkového řízení a žalobce jím nebyl uznán vinným. Jak plyne z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je skutek vymezen datem, kdy bylo protiprávní jednání zjištěno, identifikací provozovny žalobce, ve které bylo zjištěno, popisem konkrétního zboží, kterého se přestupek týkal, a popisem cenových údajů a údajů o poskytnuté slevě. Údaje uvedené v popisu skutku pak byly zjištěny v průběhu kontrol prováděných v lednu 2023 až květnu 2023 v provozovnách žalobce, kontrolní zjištění byla popsána vždy v příslušném Protokolu o kontrole, konkrétní kontrolní zjištění po skutkové stránce nebyla žalobcem nijak napadána ani zpochybňována. Postihované jednání žalobce tak v souladu s uvedeným v této věci spočívá v tom, že žalobce ve vytýkaných případech poskytl spotřebiteli informaci o slevě z ceny výrobku v rozporu s ustanovením § 12a písm. a) ZOS.
173. Toto činí námitku žalobce, stejně jako jeho další úvahy v žalobě a odkazy na judikaturu, bezpředmětnými. Současně z žaloby neplyne, jaký (příznivý) důsledek žalobce pro sebe dovozuje z toho, že by měl být přestupek podle jeho názoru posouzen jako trvajících (kdy žalobce se fakticky dovolával přísnějšího posouzení povahy a závažnosti přestupku z hlediska § 38 písm. f) ZOP).

K sedmé námitce žalobce k průzkumu veřejného mínění

174. Námitka žalobce, že žalovaný i prvostupňový orgán se dostatečně nevypořádali s průzkumem veřejného mínění žalobce, je rovněž nedůvodná.
175. Jak již bylo uvedeno shora, správní orgán prvního stupně se s touto námitkou žalobce vypořádal na str. 19-20 svého rozhodnutí; žalovaný se s touto námitkou vypořádal v souvislosti s hodnocením zavedení cenové komunikace a podnětů spotřebitelů na straně 12, 13, 16, 17 napadeného rozhodnutí.
176. Žalobce odkazoval na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-210/96 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 186/2021-28 ze dne 28. 7. 2022. Z nich shodně plyne, že *vhodnost a potřebnost průzkumu veřejného mínění či vypracování znaleckého posudku je dána v situaci, kdy soudy členských států nejsou schopny bez důvodných pochybností posoudit, zda je konkrétní obchodní praktika podnikatele nekalá*. V této věci však důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce porušil ustanovení §12a ZOS či nikoli nevznikly. Jak již uvedeno shora, mínění určité skupiny spotřebitelů při jasném výkladu zákona nemůže výklad zákona ovlivnit; nemůže tak ani ovlivnit rozhodnutí ve věci.

K šesté námitce o nepřiměřené výši pokuty a k osmé námitce týkající se procesních vad řízení

177. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce již ve svém doplnění odporu (podání ze dne 10. 6. 2024) a v odvolání ze dne 22. 7. 2024 poukazoval na to, že ve skutkově totožné věci jsou a nepochybně budou na základě velkého množství kontrol zahajována i jiná přestupková řízení jinými inspektoráty ČOI a doplnil identifikaci již známých řízení. Opětovně žádal, aby nadřízený orgán pověřil vedením výše vedených řízení, případně i všech doposud nezahájených řízení v obdobné věci pouze jeden kontrolní orgán dle § 131 odst. 2 písm. b) s.ř., alternativně žádal, aby dle § 131 odst. 1 písm. c) s.ř. všechna řízení převzal nadřízený správní orgán a sloučil je do společného řízení. Žalobce již o tento postup žádal přípisem ze dne 10. 8. 2023, přípisem Ústředního inspektorátu ze dne 25. 8. 2023 tomuto nebylo vyhověno. Žalobce však má stále zato, že vedení společného řízení je odůvodněno skutečností, že jde o věc, u níž lze mít důvodně zato, že výrazně ovlivní poměry účastníka ve správních obvodech více podřízených správních orgánů. Vedení velkého množství řízení o téže věci zatěžuje žalobce administrativně i ekonomicky, společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové komunikace napříč působností všech inspektorátů, je dle názoru žalobce procesní vadou a je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníka.
178. Stejnou argumentaci pak žalobce uplatnil i v žalobě v žalobní námitce pod bodem 8, ve spojení s stejnou žalobní námitkou týkající se nepřiměřené výše uložené pokuty se dle názoru soudu dovolal uplatnění zásady absorpce při uložení sankce.
179. Podle § 88 odst. 1 ZOP pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.
180. Vedení společného řízení je dle citovaného ustanovení konstruováno jako povinné. Je zúženo na situace, kdy se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, a to z hlediska věcné i místní příslušnosti. V souzené věci bylo toto ustanovení naplněno, neboť správní orgán prvního stupně vedl společné řízení a rozhodl o všech skutcích, které byly zjištěny při kontrolách provedených

v 9 provozovnách žalobce v jeho místní působnosti. Sám o sobě nemohl bez dalšího řízení o jiných sbíhajících se skutcích žalobce mimo svou působnost vést.

181. Podle 131 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále v textu jen „s.ř.“) nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně a) týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí, b) jde-li o řízení s velkým počtem účastníků (§ 144), nebo c) u věci, u níž lze mít důvodně za to, že výrazně ovlivní právní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízených správních orgánů.
182. Toto ustanovení upravuje tzv. atrakci, tj. změnu věcné příslušnosti, kdy nadřízený správní orgán může věc převzít a sám ve věci rozhodnout jako orgán nižšího stupně. Případy, kdy lze atrakci využít, jsou stanoveny taxativně. Pravidla pro určování příslušnosti jsou součástí zásady zákonnosti, a je tedy třeba je vnímat striktně. Změny příslušnosti jsou tedy výjimkou z významné zásady, ustanovení proto musí být vykládáno restriktivně a změny příslušnosti mají být využívány zdrženlivě. Toto ustanovení zakládá správní uvážení, nadřízený správní orgán není povinen atrakci provést. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že jde o fakultativní postup a při restriktivním výkladu tohoto ustanovení nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby žalovaný k atrakci dle tohoto ustanovení přistoupil.
183. Podle § 131 odst. 2 s.ř. nadřízený správní orgán může usnesením pověřit k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, a to na podnět správního orgánu, který by mohl být podle tohoto odstavce pověřen projednáváním a rozhodováním věci, nebo na požádání účastníka a) u věci, u níž lze mít důvodně za to, že ovlivní právní poměry účastníků řízení v obvodu pověřovaného správního orgánu výrazně větší měrou než v obvodu příslušného správního orgánu, nebo b) za účelem spojení jednotlivých řízení ve společné řízení (§ 140), aby byla zajištěna potřebná věcná shoda nebo návaznost rozhodnutí.
184. Podle § 140 odst. 1 s.ř. správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.
185. Ustanovení § 131 odst. 2 s.ř. upravuje změnu příslušnosti místní formou tzv. delegace, jejíž podstatou je, že nadřízený správní orgán usnesením pověří správní orgán, který splňuje kritéria věcné příslušnosti, ale není podle zákonných kritérií správním orgánem místně příslušným. Věc tím odejme správnímu orgánu věcně i místně příslušnému. Toto ustanovení zakládá správní uvážení, nadřízený správní orgán není povinen k delegaci přistoupit.
186. Dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, soud přezkoumává použití správního uvážení, tedy zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze pro jeho uplatnění, či zda nedošlo k jeho zneužití. Za tím účelem je klíčové odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002- 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS), *„úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav,*

a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“.

187. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na své stanovisko ze dne 28. 6. 2024, kterým vyřídil žádost žalobce o spojení věcí, identifikoval důvody, pro které žádosti žalobce nevyhověl (viz. v podrobnostech shora). Soud má zato, že pokud správní orgán nepřistoupil ke spojení věcí dle citovaného ustanovení (§ 131 odst. 2 s.ř. ve spojení s § 140 s.ř.), neporušil tím žádné ustanovení, nebyl k tomuto postupu povinen a z mezí správního vybočení ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. nevybočil. Potud soud souhlasí se stanoviskem žalovaného. Nevedení společného řízení není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (viz. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 164/2018 – 36 ze dne 5. 12. 2019).
188. Současně však má soud zato, že vzhledem k totožnému způsobu spáchání skutků, která vyplývá i z žalobcem tvrzené systémově nastavené slevové komunikace ve všech provozovnách žalobce, bylo na místě se souběžně zahajovanými kontrolami a přestupkovými řízeními zabývat, kdy spojení by se jevilo jako vhodná varianta minimálně z pohledu zásady procesní ekonomie.
189. Z podání žalobce, která jsou součástí správního spisu plyne, že u žalobce v jeho provozovnách v České republice začaly inspektoráty dle své místní příslušnosti provádět kontroly z hlediska splnění informační povinnosti dle § 12a ZOS. Šlo o kontroly ke splnění téže povinnosti, kdy nastavení slevové komunikace u žalobce bylo na všech provozovnách napříč ČR totožné, žalobce na tuto skutečnost opakovaně poukazoval a toto nebylo ani v řízení sporné; informoval o tomto faktu svými podáními i příslušné správní orgány, kdy se domáhal spojení řízení. Soud nijak nepolemizuje s údajem uvedeným v přípisu žalobce ze dne 28. 6. 2024, že *„se v posuzovaném případě nejedná o koordinovanou akci inspektorátů ČOI“*, nesouhlasí však již se zde uvedeným navazujícím tvrzením, že *„nic nenasvědčuje tomu, že by inspektoráty o existenci dalších řízení o přestupcích obviněné vedených dalšími inspektoráty věděly“*, kdy z obsahu spisu plyne, že o tomto byly informovány minimálně podáními žalobce. Fakt, že se jednalo o různé druhy namátkově vybraných výrobků v tomto směru není relevantní, když obsahem a důvodem kontrol u žalobce bez ohledu na místo jejich konání bylo totéž. Další řízení, na která odkazoval žalobce, o nichž vedly řízení jiné inspektoráty podle jejich místní příslušnosti, tak nepochybně mají věcnou souvislost s řízením, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí. Z těchto důvodů soud rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného (viz. přípis ze dne 28. 6. 2024), že v této věci nelze aplikovat závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 426/2017 – 62 ze dne 12. 4. 2018.
190. Byť ke spojení věcí shora popsaným postupem a z důvodů uvedených shora nedošlo, bylo povinností správního orgánu při trestání vyhodnotit jednak správní delikty spáchané v jeho místní příslušnosti, o kterých reálně vedl společné řízení, a při tom uplatnit zásadu absorpce, tj. při stanovení pokuty zohlednit i pokuty uložené dřívějšími sbíhajícími se rozhodnutími o obdobných skutcích spáchaných žalobcem ve vícečinném souběhu.
191. Zásada absorpční je konkrétně promítnuta v § 41 odst. 1 ZOP, podle kterého *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Na uvedené navazuje § 37 písm. b) ZOP, dle kterého se při stanovení druhu správního trestu a jeho výměry*

přiblížne i k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, a dále pak § 43 odst. 1 ZOP, dle kterého od uložení správního trestu lze upustit, jestliže o dvou nebo více přestupcích téhož pachatele nebylo konáno společné řízení a správní trest uložený za některý z těchto přestupků v samostatném řízení lze považovat za odpovídající správnímu trestu, který by byl jinak uložen ve společném řízení.

192. Na tomto místě soud k tomuto odkazuje právě na již zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 426/2017 – 62 ze dne 12. 4. 2018, ve které se k uplatnění zásady absorpce tento soud podrobně a jednoznačně vyjádřil a kterou je nutno uplatnit i v tomto řízení. Z tohoto rozhodnutí soud cituje pro úplnost následující:

„Nejvyšší správní soud již judikoval, že při trestání správních deliktů se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS). Podstata souběhu podle trestněprávní doktríny spočívá v tom, že se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek, pokud tento rozsudek později nabyl právní moci a neplatí o něm fikce neodsouzení. Toto pojetí souběhu akceptoval Nejvyšší správní soud analogicky také pro oblast správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 – 328, publ. pod č. 1767/2009 Sb. NSS)....

Ani v případech, kdy není vedeno společné řízení o správních deliktech spáchaných v souběhu, však správní orgány nemohou rezignovat na absorpční zásadu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS, který je žalované znám, „[j]e zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“

V rozsudku č. j. 6 As 116/2017 – 53 Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se správní delikty musí být z posuzovaného pozdějšího rozhodnutí patrné. Jako příhodný se jeví výslovný odkaz na tuto zásadu s popisem způsobu, jakým ji správní orgán při stanovení konkrétní sankce zohlednil.“

Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že spojitost vedení společného řízení a nutnosti aplikace absorpční zásady je poměrně volná. V již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 As 28/2009 – 62 Nejvyšší správní soud požadoval uplatnění absorpční zásady v případě, že společné řízení vedeno nebylo, ačkoli podle zákona vedeno být mělo. V novějším, rovněž již citovaném, rozsudku č. j. 6 As 116/2017 – 53 Nejvyšší správní soud požadoval uplatnění absorpční zásady i v případě, že společné řízení vedeno nebylo, protože podle zákona vedeno být nemuselo, ale přesto vedeno být mohlo. Tomu odpovídá i konstatování Nejvyššího správního soudu ze stejného rozsudku, že „[i]nstitut společného řízení lze v oblasti správního trestání chápat jako pouhou

procesní cestu, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou.“

193. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i dle nyní účinného ZOP, k čemuž se právě citovaný rozsudek jednoznačně vyjádřil po bodem 30 odůvodnění, na které soud na tomto místě již pouze odkazuje. Současně soud k uplatnění zásady absorpce odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 164/2018 – 36 ze dne 5. 12. 2019.
194. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska uplatnění zásady absorpční, jak byla vysvětlena shora. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí naplněním zásady absorpce při ukládání trestu z hlediska jiných přestupkových řízení žalobce za sbíhající se delikty nijak nezabýval, žádné předchozí rozhodnutí vydané v jiném přestupkovém řízení v tomto kontextu nezmínil, natož aby jej hodnotil při určení druhu trestu a jeho výměry ve smyslu shora citovaného § 37 písm. b) ZOP (kdy jiná správní rozhodnutí v obdobných věcech zmínil v jiné souvislosti, a to pro porovnání výše ukládané pokuty). Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že napadenému rozhodnutí časově předcházela minimálně dvě rozhodnutí žalovaného týkající se obdobných skutků žalobce, a to ze dne 24. 1. 2024 sp. zn. ČOI 10753/24/O100/Jl/Št, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni ze dne 8. 9. 2023, č.j. ČOI 110694/23/2200, a ze dne 13. 2. 2024 sp. zn. ČOI 20999/24/O100/Dvo/Št, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Olomouckého a Moravskoslezského kraje ze dne 9. 11. 2023, č.j. ČOI 140311/23/3100/R 0507/Vit (kdy obě rozhodnutí byla současně vydána až po kontrole a po resp. správních deliktech spáchaných žalobcem dne 13. 7. 2023, které jsou předmětem rozhodnutí správních orgánů řešených v tomto soudním řízení).
195. K pojmu „skutek“ a „sbíhající se delikty“ pak soud poukazuje na závěry vyjádřené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 28/2009-64 ze dne 18. 6. 2009, které lze aplikovat i za současné právní úpravy (viz. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 299/2019 – 43 ze dne 1. 6. 2020).
196. Absence tohoto hodnocení činí napadené rozhodnutí nezákonným ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. Soud proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 zrušil, jak uvedeno ve výroku ad. I tohoto rozsudku. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Rozhodne tedy opětovně o odvolání žalobce a nové rozhodnutí přijme i s ohledem na zásadu absorpce při ukládání trestu za sbíhající se delikty z hlediska jiných přestupkových řízení a v nich vydaných rozhodnutí za sbíhající se delikty žalobce.
197. Soud se v tomto rozhodnutí nezabýval věcným posouzením napadeného rozhodnutí z hlediska šesté námitky, ve které žalobce namítal nepřiměřenou výši uložené pokuty, kdy toto bylo s ohledem na výše uvedené bezpředmětné.
198. Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

..

Předložení věci SDEU

199. Soud má za to, že § 12a odst. 1 písm. a) ZOS odpovídá znění čl. 6a Směrnice 98/6/ES. Při projednání věci nevystala otázka výkladu unijního práva, proto soud neshledal důvod pro to, aby předložil předběžnou otázku formulovanou žalobcem k posouzení Soudnímu dvoru Evropské unie. V této souvislosti soud poukazuje i na v mezidobí vydaný rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 9. 2024, sp. zn. C-330/23 ve věci Verbraucherzentrale Baden-Württemberg eV proti Aldi Süd Dienstleistungs SE & Co. OHG, k výkladu ustanovení čl. 6a směrnice 98/6/ES, který soud považuje za jednoznačný.

Náhrada nákladů řízení

200. Výrok ad. II tohoto rozhodnutí je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., § 35 odst. 2 s.ř.s. a skutečností, že žalobce, který je ve věci zastoupen advokátem, byl ve věci zcela procesně úspěšný. Proto žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.
201. Zástupce žalobce učinil v řízení dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 (srov. čl. II - přechodná ustanovení k vyhlášce č. 258/2024 Sb.), a to za přípravu a převzetí zastoupení, sepsí žaloby, za které mu náleží odměna. Tarifní hodnotou pro výpočet odměny je dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 částka ve výši 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby tak činí 3 100 Kč (7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024), tj. v této věci částka ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč). Žalobci rovněž náleží dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 ke každému z těchto úkonů právní služby paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem částka 600 Kč (2 x 300 Kč). Součástí spisu není osvědčení zástupce žalobce jako plátce DPH, tato skutečnost neplyne ani z veřejně dostupných zdrojů. Jako součást náhrady nákladů řízení soud rovněž přiznal žalobci soudní poplatek zaplacený za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tak soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč.
202. Tuto náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění je pak odůvodněna ustanovením § 160 odst. 1 – část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 64 s.ř.s., kdy soud vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Ostrava 3. dubna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu